NATALIE STONE

Parteneri deplini

Traducerea şi adaptarea în limba română

de CORNEL ROMOŞAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- Cathy! exclamă Bessie, care tocmai dăduse buzna în bucătărie. Ai face mai bine să vii să vezi! E mai rău decât în infern!

Patroana ei ridică ochii de pe crema englezească pe care o pregătea.

- Ce înţelegi prin infern?

- Vera şi-a ieşit din minţi pentru că domnul Epcott a intrat cu bătrânul lui câine. Scorpia ameninţă c-o să cheme controlul sanitar!

- Iarăşi? Şi ce i-ai răspuns?

- Am sfătuit-o să nu mai ţipe aşa, dacă vrea să nu-şi piardă proteza.

- De câtă diplomaţie ai dat dovadă şi de data asta! o ironiză Cathy înainte de a se întoarce la crema ei.

- Nu ştiu ce are de zbiară tot timpul. Sărmanul Beauregard este prea bătrân ca să mai poată face rău cuiva. Şi pe urmă, dă dovadă de mai mult caracter ca scorpia asta.

- Şi nu m-ar surprinde să-i fi spus şi asta, nu-i aşa?

- Şi încă cum! proclamă cu mândrie Besie.

Ăsta-i adevărul, nu? Ah, şi era să uit... E un tip destul de frumuşel, care pretinde că este un prieten al lui Alan. Pune întrebări în legătură cu restaurantul.

- Un prieten al lui Alan? întrebă Cathy, brusc alarmată. Şi ce i-ai spus?

- Nu i-am spus absolut nimic!

Besie era evident jignită că i se punea la îndoială discreţia.

- Ascultă, astăzi chiar nu am timp, spuse Cathy. La bancă, întâlnirea a durat mai mult decât prevăzusem şi n-am putut să vorbesc cu directorul despre rambursarea creditului. Am să mă ocup de Vera şi de domnul Epcott, dar în ceea ce-l priveşte pe necunoscut, m-am săturat până peste cap de paraziţii pe care mi-i trimite frate-meu! Ultimul care a fost pe la noi ne-a uşurat de aproape patru sute de dolari. Nu ştiu cum să fac să scap de ei. Da, Alan poate să aibă jumătate din restaurantul ăsta, dar eu sunt cea care mă ocup de el.

Oftând încă o dată, Cathy puse crema în cuptor.

- Of! Şi uşa asta afurisită care nu se-nchide! mârâi ea împingând cu genunchiul uşa cuptorului. N-am timp să mă ocup de

musafiri nepoftiţi. Dă-l afară!

- Aaa... Eu nu-l dau afară, protestă Besie. Am mai avut de-a face cu mucaliţi de felul ăsta. Prefer s-o înfrunt pe Vera.

- Ce-are atât de deosebit, omul ăsta?

Bătrâna Besie se legănă cu greutate de pe un picior pe celălalt.

- Mai întâi, nu este unul pe care să-l pui la colţ. Şi pe urmă. Pe scurt, ar fi mai bine să te duci chiar tu să vezi despre ce-i vorba.

Mârâind în continuare, Cathy se duse să arunce o privire pe geamul rotund al uşii care dădea spre salonul restaurantului.

Haos era puţin spus pentru a descrie scena care se desfăşura sub ochii ei.

îmbrăcată ca de obicei cu taior şi pălărie pe cap, Vera era într-o aprigă dispută cu domnul Epcott. Acesta îşi ţinea câinele în braţe ca să-l apere de inamica lui.

Uitându-se prin toată sala, Cathy îl descoperi pe străinul despre care vorbise Besie. Chiar aşezat, era prea înalt ca să treacă neobservat.

- Drace! murmură ea.

- Ti-am spus deja! spuse Besie ridicându-se pe vârfuri ca să poată vedea mai bine.

Era într-adevăr înalt! Bronzat, cu părul negru

şi des, era impunător. Nu era de mirare că Besie nu voise să se măsoare cu el.
Fără îndoială că era bărbatul cel mai seducător pe care-l văzuse vreodată, dar nu mai avea nevoie de un parazit în căutare de bani. Frumos sau nu, trebuia să scape de el cât mai repede.

- Crezi că vrea să împrumute nişte bani de la tine? întrebă Besie.

- Nu cred. în orice caz, îşi pierde timpul. Am întârziat deja două luni cu plata datoriei la bancă. Şi asta din cauza bădărăniei prietenilor fratelui meu.

- Ce-o să faci?

- Să văd ce vrea! declară Cathy scoţându-şi şortul şi aruncându-l ghemotoc pe o masă din bucătărie. Dar în primul rând, trebuie să-i despart pe Vera şi pe domnul Epcott.
Urmată de Besie, Cathy ieşi din bucătărie cu pas hotărât.

- Domnule Epcott, începu ea. Crema dumneavoastră englezească o să fie gata peste o oră.

De ce nu profitaţi să-l duceţi pe Beauregard la o plimbare prin parc? Dacă treceţi cu el pe la

bucătărie, Besie ar fi încântată să-i dea o gustare.

Docil, bătrânul porni spre uşă, însă Vera îi bară trecerea.

- Cathy! Cum îndrăzneşti să crezi că un client decent acceptă să ia masa cu un sac de purici la picioare? N-am văzut niciodată atâta îngăduinţă într-un asemenea local. Când lucram în cinematografie, la New York, un asemenea lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată.

- Cinematografie! interveni domnul Epcott. Dă-mi voie să râd! Tot ce făceai era să vinzi floricele între filme. Şi în primul rând, cu ce drept îi spui câinelui meu *sac de purici?*

-Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel, necioplitule?

- Ai văzut cum îmi spune?

- Linişte, linişte! încercă să-i tempereze Cathy. Sunt sigură că există un mijloc de a pune totul la punct. N-are rost să vă ambalaţi aşa!

în timp ce încerca să-i calmeze pe cei doi clienţi, tânăra femeie îl văzu pe necunoscut apropiindu-se de ei. Cu o privire rugătoare, o făcu pe Besie să înţeleagă că nu putea face două lucruri în acelaşi timp.

- Va trebui să vă aşteptaţi rândul, interveni Besie prinzându-l pe bărbat de mânecă.
Cu o mişcare hotărâtă, îl sili să se aşeze la o masă şi-i servi o ceaşcă de cafea.
Uşurată, Cathy îşi îndreptă atenţia spre cei doi beligeranţi. Acum, trăgeau amândoi de lesa bietului câine, fiecare către el.
- Ajunge! urlă patroana.
- N-ai de ce să strigi aşa! îi reproşă Vera punându-şi în ordine coafura permanent. Nu ştiu ce-i cu tine în ultimul timp. De când fratele tău a plecat lăsându-te să conduci restaurantul, eşti mereu foarte prost dispusă.
- Aşa este, sunt de acord cu Vera, interveni domnul Epcott. Te superi dintr-un nimic, Cathy.
Apoi, luând-o de braţ pe Vera, spuse:
- Beau şi cu mine mergem să facem o mică plimbare. Vrei să ne însoţeşti, prietenă dragă? Ne întoarcem după ce Cathy o să se calmeze.
- De ce nu? răspunse Vera, deodată înseninată. îmi place ideea. Ştii că în Europa, câinii au voie să intre peste tot?
Cathy nu putu să nu-şi ridice ochii spre tavan. Era clar că cei doi se potriveau! La început se înfruntau ca doi cocoşi gata de luptă, şi îndată

ce intervenea cineva între ei, se înţelegeau de minune.

Făcându-i cu mâna un gest de adio, cei doi turbulenţi părăsiră localul, lăsând-o pe Cathy cu gura căscată.

- E ceva care nu merge? întrebă Besie, apropiindu-se.

- Nimic. Numai că poate viitoarea cremă englezească a domnului Epcott o să aibă şi nişte arsenic.

- Mie-mi spui! Bine. A mai rămas cineva cu care trebuie să vorbeşti, îi spuse bătrâna făcându-i semn cu bărbia spre străin.

Bărbatul era tolănit pe o banchetă, ca la el acasă. Cathy se hotărî să se ocupe de el, şi cât mai repede.

Dându-şi la o parte o şuviţă roşcată care-i cădea mereu pe frunte, tânăra femeie se îndreptă spre bărbat, oprindu-se la o distanţă apreciabilă de banchetă.

- Pot să te ajut cu ceva?

Intrusul ridică privirea, şi gazda descoperi nişte ochi extraordinar de frumoşi. De aproape, era şi mai seducător. Cathy simţi că se înroşeşte în timp ce el o cerceta din cap în

picioare.

Un zâmbet apăru pe buzele lui frumos conturate.

- N-ar strica încă un pic de cafea, răspunse el întinzându-i ceaşca goală.

încă un parazit! îşi spuse Cathy. Era exact ce gândise şi ea. Dacă începea să-i dea, nu mai avea să scape de el.

Smulgându-i ceaşca din mână, se duse spre tejghea, o umplu cu cafea rece şi se întoarse să i-o pună în faţă, aparent bine dispusă. Postată lângă el, aştepta, bătând nervoasă cu piciorul în podea, să-l vadă terminând-o de băut.

- Cafeaua asta e îngrozitoare! spuse el strâmbându-se.
- Dacă tot nu mai vrei cafea, poţi să-mi spui ce te-a făcut să vii pe aici?
- Pe toţi clienţii îi tratezi cu asemenea curtoazie?
- Ascultă, domnule.
- Beliott. Dan Beliott.
- Da. Ei bine, domnule Beliott, sunt foarte ocupată. Aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai spune ce te-a făcut să vii pe aici, ca să pot să mă întorc la treburile mele.

12

- Ah! Ce mă aduce aici? Ei bine, Margaux..., începu el lăsându-se pe spate că să-şi vadă mai bine interlocutoarea

- Nu mă cheamă Margaux!

Bărbatul se încruntă, încercând să înţeleagă.

- Atunci, cine e Margaux?

Exasperarea lui Cathy era gata să izbucnească. Restaurantul, dacă se numea „Chez Margaux“, pe patroană nu trebuia neapărat s-o cheme Margaux. De altfel, localul se numea deja aşa, atunci când îl cumpărase. Precedentul proprietar se numea Boris şi nici el nu cunoscuse niciodată vreo Margaux. De ce i-ar fi schimbat numele? Toată lumea ştia că era restaurantul lui Cathy, şi n-ar fi avut nici un rost să-i schimbe numele.

- îmi spui o dată ce vrei? reîncepu tânăra femeie, aflată la capătul răbdării.

Un zâmbet amabil lumină faţa necunoscutului.

- Să zicem că afacerea care mă interesează te interesează şi pe tine la fel de mult.

Temându-se de o complicaţie, Cathy îl privi atent.

13

- Despre ce vrei să vorbeşti, domnule Beliott? N-am timp să dezleg ghicitori.

- Spune-mi Dan.

- O să-ţi spun altfel dacă nu-mi spui mai repede ce ai de spus!

La capătul răbdării, stând în continuare lângă bancheta lui Dan, Cathy o vedea pe Besie făcânu-i semn că era o situaţie critică.

- Ce vrei? îl mai întrebă o dată.

- Să mănânc, răspunse el simplu. Cu toate că după cafeaua asta. mi-e teamă să nu mă îmbolnăvesc.

- Să te îmbolnăveşti! O să te fac să vezi că bucătăria acestui restaurant este curată, se face mâncare delicioasă şi.

Besie, care apăruse lângă ea, o întrerupse brusc. Dând dovadă de un neaşteptat talent de mim, ea o făcu pe Cathy să înţeleagă că preşedintele băncii locale se afla în spatele ei.

- Everett e aici, anunţă ea ca şi când şi-ar fi adus brusc aminte să vorbească. Spune că a primit un mesaj şi vrea să stea de vorbă cu tine.

Everett tuşi uşor să-şi facă simţită prezenţa şi Cathy crezu că bancherul era

surprins de prezenţa seducătorului străin. Pentru că Dan Beliott era într- adevăr al dracului de frumos! se trezi ea spunându-şi.

- Bună ziua, Cathy. îmi pare rău că n-am avut timp azi-dimineaţă. Ştii cum este la bancă. ai mereu o mie de întâlniri. Putem să stăm puţin de vorbă, singuri? adăugă el, privindu-l pe Dan.

Cu un zâmbet palid, tânăra femeie prinse braţul bancherului. Tot viitorul ei depindea de această întrevedere. Everett era un om drept, dar foarte strict.

Era nevoie de nişte argumente solide care să-l facă să accepte o nouă amânare. Cathy îl conduse într-un colţ liniştit al restaurantului, departe de ochii şi urechile indiscrete ale lui Dan.

- Pot să iau şi eu un sandviş cu şuncă şi o cafea? întrebă acesta.

Cathy se întoarse brusc.

- Nu, n-o să iei nici sandviş nici cafea, îi răspunse ea.

în aceeaşi clipă, Everett se aşează pe un scaun şi oftă:

- Am avut o zi îngrozitoare! Cred că o

cafea mi-ar face bine.

- Fără cafea pentru domnul, îi spuse Cathy lui Besie desemnându-l pe Dan.

- Pardon? spuse Everett tresărind.

Cathy îl linişti, bătându-l prieteneşte pe umăr.

- Nu vorbeam despre dumneata, bineînţeles. Unde rămăseserăm?

- De ce nu pot să iau şi eu un sandviş? se auzi din nou glasul lui Dan.

- întrerupi o discuţie privată! mârâi Cathy fără măcar să se întoarcă. O discuţie care nu te interesează absolut deloc.

- Cathy, mă asculţi?

Everett o privea nerăbdător, şi ea se stădui să-i acorde toată atenţia. Dar nu era uşor cu omul acela pe care-l simţea chiar în spatele ei.

- Dacă mi-aş cere scuze pentru că am vorbit de rău despre bucătărie, aş putea să mănânc un sandviş?

Cathy se făcu că nu auzise nimic. Nu era uşor, pentru că toate celulele ei păreau electrizate de apropierea acestui bărbat.

- Cuntinuă, te ascult, îi spuse femeia lui Everett, zâmbindu-i.

16

- Cathy, nu cred că banca poate să-ţi mai acorde o nouă amânare. Ai deja două luni de întârziere.

Cu toată bunăvoinţa din privirea lui Everett, Cathy simţi că i se pune un nod în gât.

- Mai iartă-mă o dată, spuse atunci Dan, a cărui voce părea atât de aproape. Ştii că miroşi a vanilie? Ador mirosul acesta.

Furioasă şi surprinsă în acelaşi timp, Cathy se întoarse. El se ridicase de pe locul pe care-l ştia şi acum era foarte aproape. Cu ochii pe jumătate închişi, era aplecat spre ea ca să-i simtă parfumul. Apropierea lui o tulbura, şi femeia îşi simţi inima bătându-i cu putere.

- Nu mă mai sâcâi! spuse ea şuierător. încă o dată, îşi concetră toată atenţia asupra bancherului. Ceea ce era din ce în ce mai greu.

- îmi pare nespus de rău, draga mea, spunea el aranjându-şi hârtiile în servietă. înţelegi situaţia, nu-i aşa?

- Acum, după ce mi-am cerut scuze, pot să am şi eu parte de un sandviş? întrebă Dan.

- Nu! ţipă Cathy bătând cu pumnul în

masă. Poţi să-ţi ceri scuze până mâine, eu n-am să.
Surprinsă de vehemenţa tonului său, se opri brusc.
- Aşteaptă, Everett. Nu ţie mă adresam. El este cel care.
Ridicându-se în picioare, Cathy îl arătă cu degetul pe Dan.
Dar cauza era pierdută. Bancherul îşi închisese deja servieta, ajuns la capătul răbdării.
- Cathy, am încercat să fiu înţelegător. Ştiu că ai avut o perioadă grea, mai ales după plecarea fratelui tău. Dar, într-adevăr, ai putea să fii un pic mai amabilă!
încruntat, Everett se ridică şi se duse spre uşa pe care o trânti ieşind. Plecase, şi o dată cu el, ultima şansă a lui Cathy de a-şi salva restaurantul de la faliment.
înnebunită de furie, se întoarse spre Dan.

- Ia te uită! Sper că acum eşti mulţumit!
- Aş fi şi mai mulţumit dac-aş avea ceva de mâncat, spuse el, imperturbabil.
- îţi dai seama ce-ai făcut? Ai condamnat la moarte localul ăsta!
- Ce? Dar tot ce-am vrut a fost un

sandviş. Şi în primul rând, cine era tipul ăsta?

- Preşedintele băncii. Din cauza ta, n-o să mai obţin niciodată o amânare a plăţii împrumutului pe care l-am făcut!

Femeia ştia foarte bine că Dan nu avea nici o vină, însă trebuia să-şi descarce furia pe cineva. Neobţinând amânarea la care sperase, va fi obligată ca în scurt timp să închidă localul, şi asta o înfuria peste măsură.

- Asta-i tot? De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Spunând acestea, Dan porni spre ieşirea restaurantului cu paşi grăbiţi şi adăugă:

- Nu mişcaţi! Mă întorc imediat!

- Nici nu se pune problema! Dacă-ţi mai bagi nasul aici, o să fii arestat pentru violare de domiciliu! ţipă Cathy.

- Cathy? o chemă Besie cu voce şovăitoare.

- Ce mai e?

- Nu trebuie să ţipi aşa, draga mea. Vroiam doar să-ţi spun că ţi s-a ars crema englezească. Ti-am spus că trebuie reparat cuptorul ăsta!

- Lasă-mă-n pace! Furioasă la culme, Cathy intră în bucătărie şi se duse la plită.

Scoase crema din cuptor, complet carbonizată şi, fără nici o ezitare, o aruncă în coşul de gunoi.

- Besie!
- Ce mai e?
- Mai ai puşca?
- De ce mă-ntrebi?
- Dacă Dan ăsta mai pune piciorul aici, vreau să-l împuşti! Mă înţelegi?
- Cum vrei, doar tu eşti patroana. Dar ce vroia, la urma urmei?
- Un sandviş!

Unul câte unul, Cathy scoase din frigider ingredientele de care avea nevoie să facă o nouă cremă englezească.

- Tot ce-a vrut a fost un sandviş şi tu vrei să-l omor pentru atâta lucru?

Fără să ţină seama de expresia neîncrezătoare a bătrânei angajate, Cathy trânti un castron pe masă.

- N-ai înţeles nimic!

- înţeleg, mormăi Besie. Ştiu că nu-ţi place să-ţi dau sfaturi, dar crezi că ar face bine afacerii tale dacă s-ar afla că tragi cu puşca în

clienţi?

Ridicând capul brusc, Cathy spuse printre dinţi:

- Besie, sunt sigură că ai de făcut mâncare pentru diseară!

- Bine, bine! Mă duc.

Câteva clipe mai târziu, Cathy încerca să-şi facă de lucru bătând ouăle.

Din clipa în care Besie îi anunţase vizita unui prieten al fratelui ei, ar fi trebuit să fie circumspectă. Nu pentru că ar fi fost supărată pe Alan că plecase lăsându-i ei totul pe cap; se aşteptase la aşa ceva.

Cu cinci ani mai mic decât ea, Cathy îl crescuse după moartea părinţilor. Cu puţinii bani pe care îi moştenise putuse să cumpere acest mic restaurant. Ca să compenseze lipsa părinţilor, îi dăduse lui Alan tot ce-şi dorise, îi satisfăcuse toate capriciile. Dar acum, îi părea rău că fusese atât de îngăduitoare cu el: la douăzeci şi doi de ani, era iresponsabil şi egoist.

Când Alan plecase din Libertyville, un mic oraş neînsemnat din Missouri, să se ducă să-şi caute

norocul în altă parte, Cathy răsuflase uşurată. Pentru ea, însemna o simplificare a vieţii: nu mai trebuia să-l supravegheze în fiecare clipă, să alerge peste tot ca să-l scoată din încurcăturile lui.

Şi pe urmă, începuseră să vină s-o vadă prietenii lui Alan. Dacă fusese atât de generoasă cu fratele ei, nici nu se punea problema să nu fie darnică şi cu prietenii lui!

în timp ce se pregătea să pună noua cremă în cuptor, cineva bătu în uşa din spate.

- Intră, domnule Epcott! Crema nu-i încă gata, dar îţi ofer o cafea bună cât aştepţi.

- De ce el poate să bea o cafea bună şi eu nu? se auzi un glas pe care Cathy îl recunoscu imediat.

- Tu! Ce cauţi aici? Ieşi imediat! ţipă ea ameninţându-l cu lingura de lemn.

- Stai o clipă! Am ceva pentru tine.

Spunând acestea, Dan îi flutură femeii pe sub nas o foaie de hârtie, pe care aceasta o împinse cu ustensila ei.

- Ieşi! Eşti aici de o jumătate de oră şi mi-ai pricinuit numai neplăceri.

Aplecându-se spre ea, el îi adresă un zâmbet încântător.

22

- Am impresia că exagerezi puţin, draga mea!
- Besie, strigă Cathy fulgerându-l cu privirea, adu-mi puşca!

Bătrâna apăru imediat în bucătărie.

- Dragul meu, îi spuse ea lui Dan, dac-aş fi în locul tău, mi-aş lua cât mai repede tălpăşiţa!

El îi întinse foaia de hârtie.

- Uite! Citeşte aici!
- Ei, drăcie! Parc-ar fi o chitanţă. E de la Everett.
- Cum? Dă-mi să văd!

Cathy pusese deja mâna pe bucata de hârtie. Nu-şi revenea! Dan îi plătise restanţele.

- Foarte bine, domnule Beliott..., spuse ea cu moderaţie. Ce mai e şi cu găselniţa asta?
- Nu este o găselniţă. Pur şi simplu îmi protejez investiţia.
- Ce vrei să spui?
- E o poveste lungă. Fratele tău Alan şi cu mine am parafat o mică înţelegere, şi.
- Şi?
- Este foarte simplu. Fratele tău a pus zălog jumătate din acest mic restaurant.

- Cum? întrebă Cathy clipind din ochi. Ce spui?

- Ceea ce vreau să spun, răspunse cu blândeţe Dan, este că sunt noul tău partener de afaceri!

Capitolul 2

Cathy rămase cu gura căscată. Pentru prima oară în viaţă, nu era în stare să rostească nici un cuvânt. Cel puţin câteva secunde. Pentru că în curând îşi reveni şi răcni:

- Nici mai mult nici mai puţin!

în faţa violenţei acestei reacţii, Dan nu putu să se abţină să nu râdă.

- Bineînţeles că eşti sora lui Alan! remarcă el scoţând dintr-un buzunar o foaie de hârtie. Priveşte! Scrie negru pe alb.

Cathy îi smulse documentul din mână şi-l cercetă cu atenţie. Semnătura era a fratelui ei, nu era nici o îndoială şi, în ciuda conţinutului juridic, trebui să recunoască: n-avea ce face, era vorba despre un document valabil.

- Nu pot să-mi revin, murmură în cele din urmă.

Alan făcuse multe prostii, dar aceasta le întrecea pe
toate. Rândurile începură să-i joace prin faţa ochilor, în timp ce picioarele îi tremurau.

- Este imposibil! murmură femeia mototolind hârtia cu degetele care-i tremurau. Este absolut imposibil!

- Dumnezeule! interveni Besie. Ar fi mai bine să mă duc să aduc un întăritor.

Dan o prinse pe Cathy de mijloc şi o aşeză pe un scaun. Tânăra femeie tremura ca varga şi în ochi i se citea groaza. Besie adusese din bar o sticlă cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Era rom.

- Ţine! spuse bătrâna întinzându-i-o lui Dan. Dă-i să bea o înghiţitură zdravănă din asta!

El turnă puţin într-un pahar, pe care i-l întinse lui Cathy. Aceasta se uită câteva clipe la mâna lui fără să reacţioneze, înainte de a se ridica şi de a respinge băutura.

- Nu-mi trebuie!
- Bea!

Enervată, dar prea zdruncinată ca să poată rezista, Cathy cedă şi luă paharul cu mâinile tremurând. Cum putuse Alan să facă aşa ceva?

Licoarea o arse pe esofag şi femeia fu

cuprinsă de un acces de tuse violentă. Imediat, Dan o bătu cu palma pe spate ca s-o ajute.

- Ti-e mai bine?

- Mai bine? Mă faci să înghit porcăria asta, mă baţi pe spate, îmi furi restaurantul şi îndrăzneşti să mă întrebi dacă mi-e bine? Şi în plus, adăugă femeia cu lacrimi în ochi, eu nu beau niciodată!

Ca să nu-i arate nimic din furia şi disperarea care o cuprinseseră, Cathy îi întoarse spatele. înfiorătoarea realitate devenea din ce în ce mai reală, şi trebui să facă un efort supraomenesc să nu plângă în faţa acestui individ.

„Mai bine mor!“ îşi spuse ea, disperată, luându-şi şorţul.

- Lasă-mă pe mine, interveni Dan, care o cuprinse în braţe ca să-i lege şorţul.

înghiţindu-şi lacrimile, Cathy trase adânc aer în piept.

- Domnule Beliott, începu ea fără să se întoarcă, am mult de lucru şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu mi-ai sta în cale!

Fără să protesteze, Dan se dădu înapoi şi o lăsă să-şi vadă liniştită de treabă. Se hotărâse

s-o lase în pace câteva minute, să aibă timp pentru a se obişnui cu prezenţa lui.

Urmărind-o cu privirea, în acest balet care o purta de la masa de lucru la frigider sau la dulapuri, nu putu

să-şi stăpânească un zâmbet. Ce femeie uimitoare! Cu ochii ei de smarald şi părul roşcat, te făcea să te gândeşti la un veritabil dragon. Şi temperamentul ei vulcanic era incontestabil fascinant.

în realitate, îl intriga mai mult decât ar fi vrut el să recunoască.

Altfel decât celelalte femei pe care le cunoştea, părea la prima vedere puternică, inteligentă şi extrem de independentă. Era gata să pună pariu că nu obişnuia să se machieze pe pielea moale şi catifelată ca o piersică. Şi pe urmă, acest păr extraordinar care nu cerea altceva decât să fie mângâiat.

Era absolut clar că venirea lui neanunţată trebuise s-o şocheze. Dar şi el fusese surprins văzând ce-i vânduse Alan: o adevărată harababură! Dan Beliott se lăsase dus de nas de un puşti de douăzeci de ani! Dacă situaţia n-ar fi fost atât de comică, fără îndoială că s-ar fi înfuriat.

„Singurul restaurant din oraş! îl asigurase Alan. O adevărată găină cu ouă de aur! Plin ochi, şapte zile pe săptămână!“ Şi avusese încredere în el! Avusese o mică slăbiciune pentru acest netrebnic pe care-l avusese angajat câteva luni, şi asta cu toate că de câteva ori se dovedise iresponsabil.

Când Alan Bryo venise să-i solicite un împrumut, propunându-i zălog micul restaurant, Dan ezitase un

pic. Nu ştia nimic despre afacerile cu restaurante. Era antreprenor de construcţii şi nu se apropia niciodată de restaurante, nici în calitate de client.

însă tânărul ştiuse să fie convingător. Era, dacă-i dădea crezare, o afacere prosperă. Dan avea bani destui şi ideea de a-i veni în ajutor puştiului ăsta îl tenta. Ceva din Alan îi era familiar. Abia mai târziu a înţeles de ce. Băiatul acesta îi aducea aminte de tinereţea lui.

Dan fusese un adolescent neliniştit, care trecea repede de la una la alta, până în ziua în care a ajuns în barăcile din şantierul bătrânului Leonard Beliott, care era un bărbat tăcut şi singuratic, la fel ca el. După ce-i

administrase o corecţie drastică, îi dăduse un cămin, o slujbă şi chiar numele lui, ceva mai târziu. Dan nu uitase niciodată acest lucru.

Şi pe urmă, mai era şi altceva, ceva ce descoperise făcând ordine printre hârtiile lui Leonard.

Victor Bryo, tatăl lui Alan, era o veche relaţie de afaceri a bătrânului antreprenor şi, conform documentului semnat de şerif cu zeci de ani înainte, el plătise o cauţiune destul de importantă pentru eliberarea lui Leonard din închisoare.

Oricare ar fi fost împrejurările la vremea aceea, Dan se simţea obligat să-i vină în ajutor lui Alan. Tatăl

acestui băiat îl salvase pe tatăl lui adoptiv, singurul om care-i dovedise că-l iubise.

Aşa se făcea că îi dăduse bani lui Alan, care dispăruse imediat. Cu toate astea, mai devreme sau mai târziu, după ce-şi va cheltui toţi banii, tânărul se va întoarce la Libertyville şi Dan va fi acolo să-l întâmpine.

Dar pentru aceasta, trebuia mai întâi s-o convingă pe Cathy să-l lase s-o facă. Şi sarcina aceasta nu părea deloc uşoară.

- Mai rămâi mult timp aici? întrebă tânăra

femeie, a cărei răbdare începea să se termine.

- Nu. Aştept doar să pot vorbi calm cu tine.

Singurul lucru pe care ar fi vrut Cathy să-l audă din
gura lui, era un „ adio!“

Cum ea se întinse să ia o farfurie de pe etajeră, Dan o prinse de mână. Atingerea acestei mâini mari şi calde transmise mii de furnicături plăcute în trupul femeii.

Furioasă că simţurile o trădau, îşi retrase repede mâna.

- Am de lucru, domnule Beliott!

- *Noi!* o corectă el zâmbind. Noi avem de lucru.

Dan luă un alt şorţ pe care şi-l prinse la brâu.

- Şi cum suntem deja parteneri, poţi să-mi spui simplu Dan!

Păstrând pentru ea toate adjectivele cu care ar fi vrut să-l măgulească, patroana localului nu ştiu ce să răspundă. Totul o exaspera la acest personaj. Ziua începuse rău şi din cauza lui lucrurile mergeau din ce în ce mai rău.

- Cathy, spune-mi cel puţin ce pot să fac, insistă el. Sunt sigur că pot să te ajut cu ceva.

- Să mă ajuţi? Ce tupeu! Ştii ceva despre cum se organizează un restaurant?

- Nu chiar. Dar nu cred că este o aşa mare filozofie! învăţ repede şi sunt sigur că ai putea să mă înveţi lucrurile de bază.

Cu degetul arătător înfipt în pieptul lui puternic, Cathy îl privi răutăcios, cu ochii mijiţi.

- Lucrurile de bază? Nici n-am timp şi nici nu vreau s-o fac. Trebuie să mă ocup de restaurantul meu.

- De restaurantul nostru, o corectă din nou Dan. Eşti sigură că nu este nimic cu ce aş putea să te ajut? adăugă bărbatul uitându-se de jur-împrejurul lui.

- îţi apreciez foarte mult bunăvoinţa, răspunse Cathy pe un ton sarcastic. Dar singura favoare pe care ai putea să mi-o faci ar fi să dispari. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine!

- Vrei să plec?

Aparent supărat, sclipirea amuzată din ochii lui nu-i scăpă lui Cathy. „Unde vrea să ajungă?“ se întrebă ea imediat, înainte de a decreta:

- Da! Şi cât mai repede!
- Fie! încheie bărbatul oftând resemnat. îmi dau seama că n-am de ales.

Uşurată, Cathy se bucură nespus că reuşise să scape atât de uşor de intrus. E drept, îi părea rău pentru el. Dar până la urmă, era un adult, şi cu atât mai rău pentru el dacă se lăsase înşelat de Alan! Dar să-l înveţe lucrurile de bază din organizarea unui restaurant. Şi mai ce altceva?

- Dar ce te-a apucat? întrebă ea deodată.

Dan dădea ocol încăperii şi aduna ustensilele de bucătărie pe care şi le aşeza sub braţ.

- Plec, răspunse el calm înfigându-şi câteva linguri de lemn în buzunarul de la spate al pantalonilor. Spune-mi, care jumătate a mixerului vrei s-o păstrezi? Mie mi-e indiferent.

-Despre ce vorbeşti? Le vreau pe amândouă, bineînţeles! Pune la loc imediat ce-ai luat!

Cum continua să facă turul bucătăriei confiscând şi alte lucruri, Cathy se duse după el şi-l prinse de mână.

- Eşti nebun! strigă ea. Opreşte-te!

Simţind muşchii puternici ai bărbatului, Cathy se potoli şi îşi retrase imediat mâna.

- Plec, aşa cum mi-ai cerut. Dar vreau să iau cu mine măcar o parte din investiţia pe care am făcut-o aici. Şi dat fiind că posed jumătate din restaurant, fără să mai vorbesc de faptul că am plătit datoria la bancă pe ultimele două luni, e firesc să-mi iau ce-i al meu. Nu credeam că o să ai ceva de obiectat. în definitiv, pari o femeie foarte rezonabilă, deşi ai un caracter insuportabil.

- *Insuportabil!* se indignă Cathy. Cum îndrăzneşti?

Totuşi, în sinea ei ştia că avea dreptate.

- Majoritatea lucrurilor vor fi uşor de mutat, continuă Dan. în schimb, nu ştiu cum o să fac cu jumătatea mea de plită. Ai vreo idee?

- Tu. Doar nu vorbeşti serios? bâigui Cathy.

- Ah, nu? Ascultă, din două una! Ori rămân, ori plec! Tu trebuie să hotărăşti. Dacă plec, iau cu mine jumătate din restaurant.

- Ăsta-i şantaj!

- E un fel de a vedea lucrurile., răspunse Dan zâmbind. Eu cred că aşa îmi protejez cel mai bine interesele.

- Cum se face că un om care recunoaşte că nu ştie nimic despre cum stau lucrurile într-un

restaurant, vrea să rămână, cu toate că i s-a explicat că nu este nevoie de el? Nu înţeleg!

Dan n-ar fi putut să-i explice că, de câteva ore, banii nu mai erau singurul motiv pentru care vroia să rămână.

- Cathy, nu trebuie să înţelegi nimic. N-ar fi prima oară când nu e nevoie de mine, dar trebuie să alegi. Sunt gata să rămân aici şi să te ajut cât de bine pot. Spune-mi doar ce am de făcut. Dacă preferi să plec, o să plec. Dar.

Nu trebuia să mai spună nimic, Cathy înţelesese foarte bine mesajul. Ca să aibă timp să-şi pună gândurile în ordine, femeia se plimba prin toată bucătăria. Dacă omul ăsta poseda o jumătate din localul ei, nu putea să facă nimic împotriva lui. Cât despre varianta să-l lase să plece cu cincizeci la sută din bunurile existente în restaurant, nici nu putea fi vorba despre aşa ceva!

Aşadar, singura soluţie pentru ea era să renunţe la mândrie şi să-l lase pe partenerul ei să se instaleze. Aşteptând să găsească o rezolvare mai bună. Cathy lucrase mult, ani de zile, pentru acest singur lucru care-i rămăsese. Doar n-avea să-l lase pe mâinile primului venit!

- Dat fiind că n-am de ales, domnule Beliott, poţi să rămâi. Dar nu este decât o chestiune temporară. Am să-i cer avocatului meu să verifice documentele.
- Cum vrei. Dar, te rog, spune-mi Dan.
Bărbatul rămase gânditor, apoi făcu o strâmbătură.
- Cathy?
- Ce este? întrebă tânăra femeie fără să ridice ochii din documentul pe care-l citea a zecea oară.
- Ceva este pe cale să se ardă, spuse el încet arătând cu degetul spre cuptor.
- Oh, nu!
Cathy se repezi spre cuptorul cu uşa stricată ca să scoată o a doua cremă compromisă.
- Uite! exclamă ea, exasperată. Dacă insişti atât să fii util, încearcă în primul rând să repari plita asta!
- Plita?
- Da. Vezi chestia aia albă, în fundul bucătăriei? Ei bine, aia e o plită care are şi un cuptor care are nevoie să fie repus în bună stare de funcţionare. îţi atrag atenţia că face parte din jumătatea ta.
încruntat, Dan se aplecă spre maşinăria în chestiune, împrăştiind fumul cu mâna.
- Ce nu merge?
- Dacă ştiam, era de mult rezolvată problema!
în faţa zâmbetului satisfăcut al lui Cathy, Dan se simţi luat pe nepregătite. Să spargă un

perete, ar fi fost pentru el o joacă de copii. Dar să repare o plită era o altă mâncare de peşte.

- Scuză-mă, mormăi el, dar dacă nu ştim ce hibă are, cum vrei s-o reparăm?

- Nu *s-o reparăm... Dumneata,* domnule Beliott, eşti cel care o s-o repare. Nu mă interesează cum o să faci. Important este ca totul să se rezolve până *mâine.*

Cathy avea grijă să-i spună pe numele de familie ca să păstreze o oarecare distanţă între ei. Ceva o deranja la bărbatul ăsta. Nu era atât asocierea aceasta forţată, cât mai degrabă chiar personalitatea acestui nou partener.

- Mâine? întrebă el neîncrezător.

Pentru o clipă, femeia se simţi cuprinsă de remuşcări. Nu era cinstit din partea ei să-i ceară să fie atât de expeditiv unui om care îşi recunoscuse ignoranţa în materie de restaurante. Pe de altă parte, el fusese cel care insistase la un partaj egal al localului. Asta implica automat şi o împărţire a responsabilităţilor în cazul că apăreau probleme. Şi pe urmă, era o bună încercare să vadă ce ştia într-adevăr să facă.

- Da, domnule Beliott, mâine. Vezi dumneata, de şase ani, lasagnele sunt înscrise

în meniul din fiecare vineri, şi nici nu se pune problema să renunţ la această tradiţie. O să avem nevoie de cuptor! Şi te sfătuiesc să te grăbeşti, adăugă ea uitându-se la ceas. E aproape ora patru.

Abătut, Dan rămase multă vreme uitându-se la Cathy şi la cuptorul plitei.

- Ai un ciocan? întrebă el deodată luminat la faţă.

Un ciocan? La ce i-ar fi folosit un ciocan? Lui Cathy
nu-i venea să-şi creadă urechilor. Bărbatul ăsta îşi pierduse minţile.
Cum cea întrebată nu-i răspundea, el începu să caute prin sertare.

- Domnule Beliott! exclamă ea exasperată. Ştiu că nu te pricepi la meseria asta, dar depăşeşti orice măsură. Dă-mi voie să-ţi spun că un ciocan nu este unealta de care ai nevoie.

Dan se aplecă spre ea cu un zâmbet maliţios.

- Vrei să repar cuptorul plitei, nu contează cum. Atunci lasă-mă s-o fac cum cred eu, de acord? Măcar o dată., insistă el apropiindu-se de Cathy şi dându-i la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

Atingerea aceasta o făcu să simtă un fior.

- Fie, răspunse femeia cu un uşor tremur

în glas. Fă cum vrei. Dar nu uita ce ţi-am spus. Vreau ca mâine cuptorul ăsta să funcţioneze.

- Am înţeles, căpitane! spuse Dan salutând milităreşte.

Ignorându-i zâmbetul ironic, Cathy îi întoarse spatele şi ieşi din bucătărie fără să spună un cuvânt.

Dan rămase câteva clipe urmărind-o cu privirea şi frecându-şi bărbia. Era frumoasă, într-adevăr, dar ce caracter avea!

- Nu aşa, uitându-te pe pereţi o să rezolvi problema, îi reproşă femeia întorcându-se în bucătărie cu un coş plin de salate.

- Lasă-mă să te ajut.

- Ocupă-te de treburile tale, n-am nevoie de ajutorul tău!

Zâmbind amuzat, Dan ridică din umeri şi ieşi.

- Dacă te răzgândeşti, sunt în salon!

Să aibă nevoie de el! De ce ar avea nevoie de el? Erau ani de zile de când se descurca singură.

Lui Cathy îi venea greu să creadă că fratele ei putuse să facă aşa ceva. Şi pe urmă, acest Dan era poate seducător, dar ce neghiob! Să-i dea bani unui puşti ca Alan era cea mai mare prostie pe care putea s-o facă.

Documentele lui erau în regulă, fără nici o îndoială şi n-avea cum să le conteste. Dar

atunci, cum să scape de el? Pentru că nici nu se punea problema ca un străin să intervină în afacerile ei. Cathy făcuse toate sacrificiile ca să pună restaurantul la punct, şi nu avea să-l lase pe primul venit să pună mna pe el!

- E bine, Cathy? întrebă Besie vârând capul pe uşă.

- Da, e bine. încerc să găsesc o soluţie.

- O soluţie? Pentru ce? Cred că un pic de ajutor ţi-ar prinde bine. Şi pe urmă, Dan ăsta nu poate să fie mai rău decât Alan. Alan nu te-a ajutat niciodată prea mult.

- Besie! se indignă Cathy, uimită că bătrâna era de partea lui Dan. Ce vrei să fac cu un partener care încearcă să se impună şi care habar n-are ce înseamnă un restaurant?

- Mie mi se pare că a făcut câteva minuni. Plătind datoria pe ultimele două luni, ne-a scos dintr-o mare încurcătură. Recunoaşte măcar atât! Pe deasupra, e frumos, ceea ce nu strică deloc!

- E frumos! Parcă asta ar pune la punct afacerea noastră, o ironiză Cathy. Pariez că nu face mai multe parale decât ceilalţi prieteni ai lui Alan. Seminţe de scandal, hoţi. N-am nevoie de aşa ceva în momentul de faţă.

Cu cât o s-o şteargă mai repede, cu atât o să-mi vin în fire mai repede!

- Doamnelor?

Glasul domnului Tibit ajunse la ele prin uşa care dădea în curtea din spate. în cadrul uşii apăru imediat silueta rotunjoară a inspectorului sanitar.

Era clar că venise ziua cea mare!

De când se instalase în funcţie, Cathy avusese „dreptul“ la mai multe inspecţii decât toate celelalte localuri la un loc. Domnul Tibit cotrobăia de fiecare dată prin bucătărie, însă mai mult îl interesa proprietara decât situaţia în care se afla

localul; cu palmele lui umede îi atingea braţele de câte ori avea ocazia şi arunca ocheade la şoldurile ei.

E drept, până în ziua de azi nu făcuse altceva decât s-o determine pe Cathy să se plângă autorităţilor, dar simpla lui prezenţă o călca pe nervi.

- Ce plăcere să vă văd pe amândouă, mieună nou- venitul. Mai ales pe tine, Cathy. Pot să intru?

Lui Cathy i-ar fi plăcut să-i trântească uşa în nas, dar omul ăsta avea voie să intre

oricând în restaurant să-şi facă treaba, fără să-şi anunţe venirea.

Totuşi, când el dădu să deschidă uşa, Cathy se repezi spre el să nu-l lase să intre.

- îmi pare rău, domnule Tibit, dar ştiţi că nu dau voie nimănui să fumeze în bucătăria mea.

Era subiectul de dispută care intervenea întotdeauna între ei. Putoarea trabucului său otrăvea aerul din încăpere câteva ceasuri după plecarea lui şi-i provoca lui Cathy o senzaţie de greaţă. La drept vorbind, niciodată nu ştiuse dacă ţigara sau bărbatul o făcea să-i fie greaţă.

Trăgând un ultim fum, nou venitul aruncă chiştocul şi-l strivi sub talpă înainte de a intra.

- Vrei să rămân? întrebă Besie.

- Nu, n-o să fie nevoie, răspunse domnul Tibit înainte să poată interveni Cathy. Vreau doar să-i spun câteva cuvinte lui Cathy. între patru ochi, adăugă el cu un zâmbet dezagreabil.

Neplăcându-i nici cuvintele nici tonul pe care fuseseră rostite, tânăra femeie se dădu un pas înapoi.

- Cred că angajata vorbea cu mine, şi nu cu dumneata, domnule Tibit! Şi dacă nu încalc cumva regulamentul sanitar, aş vrea să-i

răspund personal.
- îmi cer scuze, răspunse el aparent spăşit.
- Besie, în curând o să fie ora mesei. De ce nu te-ai duce să vezi dacă totul este pregătit în salon, te rog.

Bătrâna angajată îl privi dispreţuitoare pe domnul inspector.
- Du-te, Besie! Totul o să fie bine.

O dată servitoarea plecată, Cathy îşi puse mâinile în şolduri.
- Bine! Ce vrei?

Domnul Tibit se aplecă puţin, privind-o pe sub sprâncene.
- Pe dumneata! spuse el simplu.

Capitolul 3

- Scuză-mă. N-am înţeles.

Lui Cathy nu-i venea să creadă ce auzise. Cum Tibit se apropia de ea, femeii i se tăie răsuflarea. Ca să fie mai sigură, se retrase în spatele unei mese.

„ Fii serioasă! îşi spuse femeia ca să se liniştească. în ciuda personalităţii şi prezenţei lui neplăcute, acest Tibit este un bărbat perfect inofensiv. Nu poate să-mi facă nici un rău.“ Fără îndoială, acesta era apogeul tensiunii de care avusese Cathy parte toată ziua.
- Cathy, văd că încă n-ai reparat cuptorul,

constată inspectorul pe un ton plin de subînţelesuri.

- Mâine... Mâine o să fie reparat, îl asigură Cathy.

- Aşa mi-a spus şi Besie când am fost ultima oară pe aici. V-aş putea amenda pentru asta, ameninţă Tibit apropiindu-se.

Strângând din dinţi, Cathy se dădu înapoi. Dacă vroia să-i dea o amendă, cu atât mai rău! Dacă vroia să-i închidă restaurantul, n-avea decât! însă niciodată nu va îngenunchea în faţa lui, orice s-ar întâmpla.

- Şi am mai auzit că laşi animale înăuntru, continuă el. Cathy, inspectoratul este foarte sever în privinţa asta.

Era evident că încerca s-o exaspereze. Şi se descurca destul de bine.

- Pentru o asemenea încălcare a regulamentului, s-ar putea să trebuiască să-ţi închid localul pentru totdeauna. în interesul clienţilor, bineînţeles.

„Bineînţeles.“ îşi repetă Cathy încercând să înţeleagă ce vroia de la ea. Până la urmă, nu se mai putu abţine.

- Ce vrei? îl întrebă verde în faţă.

- Cred c-ai putea să mă convingi să uit ce-

am văzut. Dar bineînţeles, nu este vorba despre un delict fără importanţă. Va trebui să fii foarte convingătoare.

- Dacă vrei bani, n-ai nimerit prea bine, domnule Tibit. N-am.

O dată lucrurile puse la punct, Cathy spera ca intrusul s-o lase în pace. Speranţe deşarte! Bărbatul îşi umezi buzele şi-i explică pe un ton mieros:

- Mai sunt şi alte lucruri pe lume în afară de bani, draga mea Cathy.

Deodată, tânăra femeie înţelese unde vroia să ajungă. Bădăranul! Cum îndrăznea? Ar fi vrut să fie suficient de puternică să-i tragă un pumn în nas.

- La ce te gândeşti? întrebă ea ca să câştige timp. Aş fi încântată să-ţi pregătesc câteva platouri cu bunătăţi pentru toată familia dumitale, dacă despre asta e vorba.

Văzându-l că o dezbrăca din priviri, se cutremură, înfiorată

- Nu la mâncare mă gândeam. Să zicem că aş vrea ceva mai ... intim.

Acest joc de-a şoarecele şi pisica durase prea mult. Cathy vroia să-l facă să-i spună clar ce aştepta de la ea.

- Mai intim? Poţi să fii mai explicit?
- Cred că omul ăsta te şi vede oferindu-i-te pe un platou de argint!

Glasul care se auzise era al lui Dan. Era în cadrul uşii şi, văzându-i chipul, Cathy înţelese că auzise toată discuţia.

La gândul acesta, simţi că-i iau foc obrajii.

- Aşa ai vrea?

Cathy încercă să ascundă uşurarea pe care i-o aducea prezenţa lui. Nu afirmase că n-avea nevoie de el?

- Tu cine eşti, băiete? întrebă domnul Tibit.

Dan traversă bucătăria şi se postă între Cathy şi musafirul nepoftit.

- Nu sunt băiatul tău, răspunse el pe un ton sec. Şi mă cheamă Dan Beliott.

Vocea lui gravă răsuna asemenea unui tunet, şi femeia îşi spuse că atunci când era furios, bărbatul acesta trebuia să fie înfiorător.

- Cathy, spuse Tibit care îşi recăpătase siguranţa, poate ar trebui să-i spui acestui arogant cine sunt?
- Il cheamă Tibit, spuse încet femeia pentru Dan. Este inspector la serviciile sanitare.

Pe urmă, vrând să-i atragă atenţia noului ei

partener de afaceri, adăugă:

- Poate să-mi închidă localul în orice clipă. Te rog să nu te amesteci.

Arborând un zâmbet satisfăcut, Tibit îşi aprinse un trabuc. Neţinând seamă de sfatul pe care abia i-l dăduse Cathy, Dan se repezi şi-i smulse havana din gură, o aruncă pe jos şi o trimise afară trăgându-i un şut.

- Dacă eşti inspector sanitar, începu el, ar trebui să ştii că ţigările n-au ce căuta în bucătăria unui local!

De data asta, aruncase totul în aer! îşi spuse Cathy, disperată. După acest incident, Tibit îi va face raport şi nu-i va mai păsa de nimic. închiderea era inevitabilă!

Negru la faţă, inspectorul făcu un semn ameninţător cu degetul spre Dan.

- Tinere, o să-ţi pară rău! Un cuvânt să spun şi localul se închide!

- Janisson, spuse atunci Dan. Ralph Janisson mai este şeful Serviciilor sanitare?

- îl. îl cunoşti pe Janisson? întrebă Tibit mai moderat.

- Şi încă cum! exclamă Dan încrucişându-şi braţele la piept. De multă vreme. Spune-mi

Tibit, ce-ar spune Ralph dac-ar afla că exerciţi presiuni asupra restaurantelor din regiune? Scoţând o batistă din buzunar, inspectorul îşi şterse grăbit picăturile de sudoare apărute instantaneu pe frunte.

- Hm! Cred că ai înţeles greşit ce. în sfârşit, n-aveam nici o intenţie să.

„Mincinosule!“ îşi spuse Cathy cu dezgust.

- Cathy, o întrebă atunci Dan, crezi că am înţeles noi greşit intenţiile acestui domn?

- Nu, nu cred.

- Te asigur, domnişoară Bryo, n-aveam nici o intenţie. în sfârşit, am încercat. Vezi, eu.

Inspectorul transpira din ce în ce mai mult, remarcă femeia înainte de a exclama:

- Da, într-adevăr, uite! La rândul meu, aş vrea să-ţi amintesc un lucru: dacă mai vii să mă hărţuieşti, n-o să mai fiu atât de docilă.

- Nici eu, completă Dan punându-şi palma grea pe umărul omuleţului. Şi crede-mă că nu vorbesc aiurea!

- Cathy, îmi pare rău de această neînţelegere, o asigură Tibit mai ştergându-se o dată pe frunte. De altfel, acum dacă ştiu că totul este în ordine, nici n-o să mai vin atât de

des.
Spuse aceste cuvinte uitându-se spre Dan.
- Bine. Acum trebuie să plec. Contez pe tine să repari cuptorul, nu-i aşa?
Haide, la revedere.
- Dar ce te-a făcut să intervii! exclamă Cathy după plecarea inspectorului. Eram în stare să mă descurc şi singură. N-am nevoie de o gardă de corp.
- Ar trebui să te gândeşti la un singur lucru. Când am intrat, îi aduse el aminte, situaţia nu era deloc în avantajul tău.

Avea dreptate, trebuia să recunoască tânăra femeie cu regret. Dacă n-ar fi intervenit el, ce s-ar fi întmplat? De fapt, de multă vreme, ea se ocupa de absolut tot, nimeni neputând să facă nimic fără ea. De ce-l lăsase pe Dan să intre pe fir? Nu-şi dădea seama. în orice caz, în momentul de faţă putea cel puţin să-i mulţumească. O scosese dintr-o mare încurcătură.
- Dan, începu ea. Aş vrea să-ţi mulţumesc că l-ai pus pe Tibit cu botul pe labe.
Ca să nu se lase tulburată de privirea lui, Cathy întoarse capul.

- Ai venit la ţanc. Cum se face că-l cunoşti pe şeful lui?
- Janisson? Nu l-am văzut niciodată.
- Cum? Dar i-ai spus că.
- Ştiu. îi ştiu numele pentru că l-am citit în ziar.
- L-ai trişat pe Tibit? întrebă Cathy, neîncrezătoare.

Dan izbucni într-un hohot de râs care o făcu pe
femeie să se înfurie de-a binelea.

- Nu-mi dau seama ce este atât de amuzant! Aş fi putut să-mi pierd restaurantul dacă şi-ar fi dat seama de cacealmaua pe care i-ai servit-o!
- Restaurantul nostru, precizã Dan. Cathy, am ştiut ce fac.

Apoi, pe un ton mai serios, adăugă:

- Trebuie să vorbim.
- Despre ce?

Patroana îşi făcea de lucru ocupându-se de veselă. Bărbatul ăsta o făcea să se simtă stingherită. Cu cât îşi dădea mai bine seama că trebuia să se bată cu el, cu atât mai mult nu reuşea să şi-l închipuie ca pe un viitor

aliat.
Dan îi puse o mână pe umăr ca s-o liniştească.
- Nu te mai frământa atât şi uită-te la mine. Cred că am pornit cu stângul. Să ştii că nu-ţi vreau răul.
- Atunci, de ce-ai venit?
- Ti-am spus deja; sunt noul tău asociat!
- N-am nevoie de asociat.
- încăpăţânată mai eşti!
- Am avut deja un partener şi pot să-ţi spun că n-o să meargă.
- Ba da! O să vezi.
- N-am nevoie de nimeni, se încăpăţână Cathy. Şi mai ales de dumneata. Pot să mă ocup şi singură de restaurant.
- Nu, n-ai să faci faţă. Restaurantul ăsta te macină, nu-ţi dai seama? Eşti în urmă cu plata datoriilor, cuptorul scoate fum ca o locomotivă şi bucătăria e bântuită de inspectori.
Pe obrajii femeii începuseră să se prelingă lacrimi amare.

- Ascultă-mă, Cathy, continuă el cu o voce mângâietoare. Ştiu că nu vrei să mă vezi pe-aici, dar dă-mi măcar ocazia să-ţi dovedesc că

pot să-ţi fiu de folos.

- Ultima dată când l-am lăsat pe un aşa-zis prieten al lui fratelui meu să-mi fie de folos, m-a uşurat de patru sute de dolari şi a plecat. De asta sunt în urmă cu plăţile la bancă şi cuptorul nu este încă reparat. Nu pentru c-aş fi incompetentă cum încerci să sugerezi!

Nu suporta ca Dan s-o ia drept o proastă. Dacă avea necazuri, era doar din cauză că avusese încredere într-un necunoscut. Dar asta nu se va mai întâmpla niciodată. N-o să mai aibă încredere în nimeni, mai ales în bărbatul care stătea acum în faţa ei.

- Ti-e teamă că o să te fur? întrebă el neîncrezător. N-aş vrea să te jignesc, dar nu prea ai mare lucru de furat. Să nu-mi spui că mormanul ăsta de fier, căruia îi spui plită, mai are vreo valoare comercială!

Scoţându-şi din buzunar batista, îi şterse cu blândeţe lui Cathy obrajii uzi. Tulburată, aceasta se strădui să ignore tandreţea care izvora din gesturile şi privirea asociatului ei.

- Dă-mi o şansă, insistă el. Numai una! De altfel, nici n-ai de ales, pentru că jumătate din

localul ăsta îmi aparţine.
Ca şi cum ea ar fi uitat! îşi spuse Cathy, resemnată.
- De ce ţii atât de mult să rămâi? îl întrebă. De ce vrei să te ocupi de restaurantul ăsta?
- Ca să te ajut. Şi pe urmă, am investit un capital aici. în locul meu, n-ai face la fel?
Aici, avea dreptate, trebuia să recunoască, deşi nu-i convenea. Cathy n-avea nici un drept să-l dea pe uşă afară. îi convenea sau nu, trebuia să-l lase să-şi încerce şansa. în schimb, ea nu avea să facă nimic să-i uşureze treba. Dacă vroia să fie un partener adevărat, n-avea decât să pună mâna să facă treabă.
- Am înţeles, declară ea în cele din urmă. Dar îţi faci treba ta şi stai liniştit. Ne-am înţeles?
Dan începu să râdă şi s-o scuture uşor de umeri.
- Cathy. Sunt asociatul tău. Nu trebuie să-mi dai ordine.
Dezamăgită, femeia bâlbâi câteva scuze:
- Dan. îmi pare rău. De obicei, nu sunt aşa de.
- Aşa de nepoliticoasă?
Cathy încuviinţă, înroşindu-se.

- Şi arţăgoasă? Cu un caracter insuportabil? adăugă el.

Rostise aceste ultime cuvinte cu un zâmbet căruia

Cathy nu-i putu rezista. îi zâmbi la rândul ei şi deodată, părăsită de toate puterile, se lăsă în voia lui, cuibărindu-se la pieptul adversarului ei. De când venise el, se purtase ca o proastă, şi acum îi era ruşine.

- Ştii care e problema ta? întrebă deodată Dan.

La aceste cuvinte, ea se retrase.

- Nu! Dar sunt sigură c-o să-mi spui!

- Problema este că ai avut de-a face cu băieţi care se pretindeau bărbaţi.

Coborî vocea şi continuă:

- Nu sunt frăţiorul tău, Cathy. Sunt un bărbat.

- Un bărbat.

Cathy repetă cuvântul, gândindu-se ce repercusiuni importante puteau avea aceste şase litere în mintea ei.

- Da, repetă Dan cu un alt glas. Un bărbat.

Pe urmă, prinzând-o de mijloc, o trase lângă el. Inima femeii începu să bată gata să-i

spargă pieptul. Se încordă, gândindu-se că nu putea interveni în parteneriatul lor, dar putea că siguranţă să pună capăt acestei atracţii fizice care se năştea între ei.

- Te rog.

încercând să-l îndepărteze, puse mâna pe pieptul lui şi constată că şi inima lui bătea tot atât de tare ca a ei. Dan zâmbi şi o strânse şi mai tare în braţe.

- Cathy, murmură el.

îi atinse buzele cu ale lui. Prima atingere fu asemenea unei raze de soare într-o dimineaţă de primăvară. Ca prin farmec, orice urmă de furie dispăru din inima lui femeii. închizând ochii, întredeschise buzele să primească sărutul lui delicios.

în vreme ce se lăsa copleşită de acest vârtej de senzaţii, Cathy avu sentimentul că fiecare clipă în plus urma s-o subjuge acestui bărbat şi plăcerii pe care i-o procura doar cu un sărut.

Deodată, el o împinse cu blândeţe.

- Un bărbat, Cathy. Să nu uiţi! Un bărbat.

Cu un zâmbet enigmatic pe buze, el îi întoarse spatele şi ieşi, lăsând-o foarte tulburată.

Ea îşi atinse buzele. Un bărbat! Desigur, nu

avea să uite asta. însă acum, imediat, cel mai important lucru era să scape de el!

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Cathy dădu buzna în restaurant ca o nebună.

- Unde este? strigă ea dând la o parte plasa de ţânţari care proteja uşa.

Besie ieşea din spatele tejghelei barului ca s-o servească pe Vera cu o cafea.

- Cine?
- Partenerul meu!
- Dan? spuse Besie, surprinsă. E în bucătărie, de ce? Ce te-a făcut să ajungi în halul ăsta?
- La patru dimineaţă, am auzit.

Cathy se întrerupse brusc remarcând-o pe Vera care, cu sprâncenele ridicate, părea extrem de interesată de ceea ce auzea.

Patroana o luă pe Besie de mână şi o duse într-un colţ mai liniştit.

- Nu ştiu ce naiba a făcut Dan în restaurantul meu după miezul nopţii, şopti ea, dar a fost un tărăboi groaznic! Individul ăsta nu ştie că eu dorm deasupra?

- Să vedem, Cathy. în sfârşit, nu făcea nimic rău. Dan nu.

în faţa expresiei furibunde a patroanei, Besie nu ştia ce să mai spună.

- Asta-i culmea! se enervă Cathy. Acum, i-ai apărarea. Asta mai lipsea!

- Domnişoară Cathy Brio, nu-i iau nimănui apărarea, dar înainte de a te apuca toţi dracii, du-te în bucătărie să vezi ce-a făcut *el!*

Urmându-i sfatul, Cathy porni ca într-o şarjă de atac spre bucătărie, cu Besie pe urmele ei.

- Dan? strigă ea trecând prin uşa batantă.

Se opri atât de brusc încât se trezi cu Besie în spate.

- Dan, unde eşti?

- Aici, se auzi o voce din frigider.

Tot ce putea vedea, era o pereche de picioare lungi îmbrăcate în blugi şi purtând nişte încălţări de dimensiuni apreciabile.

- Ce faci în bucătăria *mea?*

Cathy era gata să închidă uşa frigiderului trântind-o astfel încât să-l închidă înăuntru dacă era nevoie! Vederea cuiva, şi mai ales a lui, în bucătăria ei o făcea să-şi iasă din fire.

Instinctul de posesiune îşi spunea din nou cuvântul.

- Bucătăria *ta?* repetă Dan ridicându-se încet. Credeam că ne-am înţeles aseară asupra acestui amănunt.

Dându-şi seama că a greşit, femeia îşi muşcă buzele.

- Nu asta vroiam să spun. Oricum ar fi, vrei să fii atât de amabil să-mi spui ce meştereşti?

- Iţi organizez puţin proviziile, răspunse meşterul închizând uşa frigiderului.

Cathy făcu un efort imens să nu explodeze. Pentru cineva care habar n-avea de meserie, nu era deloc uşor să facă aşa ceva. Şi era clar că nu-şi pierdea timpul în manevra pe care o făcea în locul ei.

Uitându-se la el, observă că era îmbrăcat la fel ca ieri. Nişte blugi prespălaţi şi o cămaşă în carouri. care i se potriveau de minune. „Stop!“ îşi spuse ea imediat. Nu, n-o să se mai lase cucerită de farmecul ochilor lui albaştri!

- Cathy, nu pari prea în formă în dimineaţa asta, remarcă el, zâmbind amuzat.

Ce se-ntâmplă?

- Se întâmplă că astă-noapte cineva *mi-a*... a confundat restaurantul cu un atelier de fierărie. A făcut o gălăgie. cât să trezească un mort. îţi aduc aminte că eu locuiesc deasupra. Credeai că n-am să te-aud?

- Ascultă, Cathy, interveni Besie ca s-o calmeze. Dan n-a ştiut că dormi acolo şi.

- Vreau să ştiu ce-ai făcut! insistă Cathy.

Cu nonşalanţă, Dan îşi umplu o ceaşcă de cafea.

- M-am supus ordinelor tale.

- Ordinelor mele? Ţi -am cerut să pleci, asta-i tot. Şi mi se pare că încă mai eşti aici!

Bărbatul îşi bău tacticos ceaşca de cafea, o aşeză pe tejghea, apoi, înainte ca ea să poată protesta, o prinse pe Cathy de umeri ca s-o facă să se întoarcă.

în faţa ei trona o plită superbă, nou-nouţă, echipată cu tot ce-şi putea dori o bucătăreasă.

- Dar. hmm. Nu înţeleg, bâigui ea surprinsă. Când îi ceruse lui Dan să repare cuptorul, nu se

gândise nici o clipă că o să cumpere o plită nouă.

- Doar ţi-am spus eu ! nu se putu stăpâni să nu comenteze Besie, zâmbind satisfăcută.

- Ce-ai făcut cu cealaltă?
- Ieri, mi-ai spus că trebuia reparat cuptorul. Cu toate că nu sunt un mare specialist în ceea ce priveşte un restaurant, îmi dau seama totuşi când un utilaj este gata să-şi dea duhul. Imposibil de reparat. Deci am comandat imediat o nouă plită. Tocmai mă pregăteam să-ţi spun, dar te-am găsit ocupată cu Tibit. Apoi, după plecarea lui, pe cuvântul meu.

Tulburată de gestul acesta, ca şi de privirea care o cerceta, Cathy începu să examineze noua achiziţie. E drept, era minunată. Insă tânăra femeie nu putea să scape de neliniştile ei. De ce cumpărase Dan o plită nouă? Chiar dacă poseda jumătate din acţiunile restaurantului, n-avea dreptul s-o facă. Mai ales fără s-o consulte şi pe ea în prealabil!

- Cum ai făcut s-o bagi în bucătărie? întrebă ea.

Surprinzând privirile complice ale celorlalţi, Cathy
îşi dădu seama că se lucra pe la spatele ei.

- I-am dat cheia mea, recunoscu în cele din urmă Besie.
- Cuuum?

Aşadar, angajata ei devotată trecuse de partea duşmanului. Cathy nu-şi putea reveni!

- Cum altfel vroiai s-o bage în bucătărie? se apără vinovata. Pe fereastră?
Exasperată, Cathy nu ştiu ce să răspundă. Parcă toţi se coalizau împotriva ei.

- N-ai altceva mai bun de făcut decât să stai aici la poveşti? o întrebă pe bătrână fulgerând-o cu privirea.
- Bine! Am înţeles că sunt în plus!
Bodogănind, Besie ieşi din bucătărie.
Deodată,
Cathy se trezi singură cu Dan. Un fel de tulburare o cuprindea încet-încet, dublată de un sentiment de stinghereală. Curios, nu se simţea în stare să rămână singură cu bărbatul acesta. Atunci, cum avea să găsească tăria să-i reziste?
- M-am chinuit al dracului să trec plita prin cadrul uşii, îi explică el frecându-şi bărbia, şi mi-a luat mult mai mult timp decât îmi planificasem. Mi-am permis să le ofer un bacşiş celor care au adus-o. Oh! Nu-ţi face griji, eu am plătit. Poţi să verifici că banii sunt la locul lor.
- N-are importanţă. Cred că a costat o avere!
Cum Dan nu răspundea, Cathy se hotărî în sfârşit
să se întoarcă. Când îi descoperi chipul, fu

încurcată de frumuseţea aspră a trăsăturilor lui. Dumnezeule, cât era de frumos bărbatul acesta!

- Depinde ce înţelegi printr-o avere.

Totul ar fi fost mult mai simplu dacă partenerul ar fi fost gras, ar fi avut guşă şi părul rar. Dar inima ei bătea să-i spargă pieptul, şi hotărârile ei cumpătate se topeau ca zăpada la soare.

- Bine, de acord! mormăi femeia în cele din urmă. M-am înşelat. Imi pare rău. Şi. mulţumesc.

- Nu te-ai săturat să faci totul de una singură?

întrebarea aceasta o luă pe Cathy pe nepregătite.

Era puternică. Acum. Asta îi ceruse multă răbdare, rezistenţă şi timp ca să ajungă aici. După ce-şi dăduse atâta osteneală ca să devină aspră, doar n-avea să-l lase pe primul venit- şi n-avea nici o importanţă că avea cei mai frumoşi ochi din lume - să-i zdruncine mica fortăreaţă şi să-i strice ordinea lucrurilor.

- Nu. N-am nevoie de nimeni.

- Aşa crezi? întrebă Dan apropiindu-se de

ea. Cathy, să ştii că nu este un semn de slăbiciune de caracter dacă ai nevoie de cineva.

Cuvintele lui erau atât de blânde, atât de pline de tandreţe încât nu ştia ce să mai facă să nu cedeze. Dar nu va fi niciodată vulnerabilă. Niciodată! Nici în faţa acestui bărbat! Nu-şi putea permite să aibă încredere în cineva care putea mai târziu, s-o trădeze.

In faţa privirii lui întrebătoare care n-o părăsea, Cathy întoarse capul. „Fii calmă!“ îşi repeta ea. Dar era atât de greu. Dan era acum atât de aproape de ea încât simţea că inima îi şovăia. Niciodată nu fusese atât de violent tulburată în faţa unui bărbat.

Din instinct, Cathy ştia că Dan era altfel. Era un bărbat care avea nevoie să ţină hăţurile, să fie indispensabil. Şi, în definitv, de ce să nu fie? Ar fi mai uşor pentru ea, mai plăcut.
Era prea mult! îşi reveni femeia. Mai mult ca oricând, trebuia să scape de el!

- Dacă vrem să lucrăm împreună, trebuie să ne punem de acord, afirmă el.
- Ei, asta-i problema: n-o să lucrăm împreună.
- Ba da!

Cu degetul mare, Dan o mângâie pe bărbie. Imediat, puţina rezistenţă pe care Cathy era pregătită să i-o opună se topi.

- Nu vreau să fii aici! insistă ea ca să-şi ascundă dezamăgirea..

- Asta, am înţeles foarte bine. însă rămân.

Dan era acum atât de aproape încât răsuflarea lui mângâia obrajii femeii, făcându-i şi mai acută teama pe care începea s-o simtă. Teama de acest bărbat, de puterea lui, dar mai ales teama de ea însăşi.

înainte să facă vreo prostie, trebuia să-l respingă.

Cathy se dădu înapoi, dar el o urmă imediat. Când ajunse cu spatele la uşă, se simţi încolţită.

- Dan, trebuie ca situaţia asta să înceteze! Nici nu se pune problema ca incidentul de aseară să se repete. Suntem parteneri de muncă, nimic mai mult.

- Pot să-ţi garantez că ceea ce este între noi n-are absolut nimic în comun cu afacerile, spuse el apropiindu-se şi mai mult.

Ii atinse cu buzele gura lui Cathy şi adăugă imediat:

- Ceea ce se întâmplă între noi este personal, foarte personal.
- Intre noi nu este absolut nimic. Dar ce vrei, până la urmă?

Trăsăturile lui Dan se înăspriră, şi femeia regretă imediat că pusese întrebarea.

- Pe *tine* te vreau, Cathy. Eu.
- Cathy! se auzi glasul lui Besie.

Când aceasta dădu buzna în bucătărie, împinse uşa şi îşi împinse patroana peste Dan. Instinctiv, el o prinse în braţe să nu cadă.

- Iţi vine să-ţi iei lumea-n cap!.

Când o văzu pe Cathy în braţele bărbatului, bătrâna nu putu să-şi stăpânească un zâmbet.

- Nu-i ce crezi tu! se apără actriţa scenei, cu obrajii roşii ca focul.

- Ba da! o contrazise Dan.
- Oh, tu! Taci! exclamă Cathy împingându-l.

După ce-şi puse puţin părul în ordine, se întoarse
către Besie.

- Ce se-ntâmplă?

Spera să fie vorba de ceva suficient de important ca să găsească un pretext să plece din bucătărie. însă Besie se învârtea în jurul

celor doi asemenea unui detectiv în jurul unui suspect, vizibil dornică să cunoască mai mult.

- Bessie! îşi pierdu răbdarea Cathy.

- Este vorba iarăşi de Vera şi domnul Epcott, cu. de-ale lor, îi anunţă bătrâna oftând descumpănită.

- Să nu-mi spui că iar l-ai lăsat să intre cu Beauregard în restaurant! Dacă vine Tibit pe aici, n-o să ne mai ierte, de data asta.

Dan ridică o sprânceană şi zâmbi radios. în linişte, el articulă un cuvânt pe care Cathy nu putu să-l înţeleagă. Era prea fascinată de senzualitatea buzelor lui, de amintirea arzătoare pe care i-o lăsaseră ca să înţeleagă ce vroia să-i spună.

- Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea iritată.

- *Pe noi,* murmură simplu Dan.

„Fir-ar să fie!“ îşi spuse Cathy. Spusese *noi,* fără să-şi dea seama. Dar era o greşeală fără urmări, încercă să se convingă singură. Da, era o mică greşeală fără importanţă.

- Când o să terminaţi să vă hârjoniţi, bombăni Besie, aş putea să vă explic despre ce e vorba!

Imediat, cei doi vinovaţi se întoarseră spre ea.

-Uite că e mai bine! Bietul Beauregard este

acasă făcându-şi siesta. Se ceartă care să se instaleze la masa din colţ. Vor amândoi să se aşeze la aceeaşi masă, singuri, bineînţeles. Sunt mai rău ca nişte copii.

Bătrâna avusese grijă să facă remarca asta privindu-i pe Dan şi pe Cathy în faţă, ca şi cum despre ei ar fi fost vorba.

- După felul cum decurgeau lucrurile când am plecat de lângă ei, continuă ea, cred că şi-au scos deja măruntaiele. N-am nici un chef să mă mai bag între ei. Nu mai am vârsta pentru aşa ceva.

- Am înţeles. Am eu grijă! luă iniţiativa patroana. In timp ce Cathy, hotărâtă, se pregătea să iasă pe
uşă, Dan o prinse de mână.

- De ce nu mă laşi pe mine să mă ocup, de data asta? Femeia se gândi o clipă. Verei şi domnului Epcott
nu le prea plăceau străinii, mai ales când se amestecau în treburi care nu-i priveau.

- De acord, răspunse ea, râzându-şi discret în barbă. Du-te, mă ocup eu de bucătărie.

Pentru o clipă, încercă un uşor sentiment de vinovăţie. Nu era prea frumos din partea ei

să-l trimită să se certe cu doi dintre clienţii cei mai cârcotaşi. Pe de altă parte, dacă vroia să joace rolul de partener, era mai bine să vadă ce-l aştepta!
Besie aşteptă ca Dan să iasă ca să se întoarcă spre patroană.
- Ce te-a apucat să-l trimiţi să se ocupe de nebunii ăştia doi? Nu ştii cum se poartă cu străinii? O să-l facă zob pe bietul om.
- Ştiu, spuse Cathy zâmbind.
- Atunci de ce. Ah, înţeleg! Şmecheră mică! Ca să scapi de el cât mai repede, nu-i aşa?
- N-am ce să fac cu un nou partener, spuse patroana ca să se justifice. Bănuiesc c-o să fiu nevoită să aştept până o să se sature de toate corvezile. îi acord maximum o săptămână!
- Ei bine, cred că problema s-a rezolvat! exclamă Dan dând buzna în bucătărie. Pe viitor, nu se vor mai certa.
Cathy ridică privirea, inocentă.
- Da? Ce s-a-ntâmplat?
în realitate, vorbind cu Besie, trăsese discret cu ochiul la ceea ce se-ntâmplase. Şi nu fără dezamăgire,

tânăra femeie putuse să constate că se părea că se descurcă de minune în capcana în care-l trimisese.

- Se certau să ştie cine se va aşeza pe bancheta din colţ, explică Dan. Când le-am sugerat s-o împartă amândoi, n-am avut prea mare succes. Atunci, i-am spus Verei că, ea şi domnul Epcott, fiind cei mai buni clienţi ai noştri, era foarte firesc să aibă fiecare bancheta lui. I-am arătat-o pe cea din stânga, asigurând-o că era de departe cea mai bună, singură demnă de o doamnă de calitatea ei.

Cathy îl privi suspicioasă. Făcând aşa, Dan tocmai şi-l urcase în cap pe domnul Epcott. Asta era o dovadă a lipsei de experienţă!

- Sunt sigură că Vera a fost încântată, dar pun pariu că n-a fost pe placul domnului Epcott s-o vadă obţinând locul cel mai bun.

Afişând o expresie sigură, Cathy zâmbi cu subînţeles.

- Nicidecum! o contrazise Dan. Domnul Epcott a fost încântat de idee, pentru că instalându-l pe cealaltă banchetă, i-am spus că *a lui* era cea mai bună!

- Cum? Vrei să spui că i-ai minţit pe amândoi?

- De ce i-am „minţit“? Sunt amândoi în culmea fericirii! In sfârşit, sper să nu-şi dea

seama de stratagemă.

- Nu-mi vine să cred!
- Bine, trebuie să mă întorc, spuse Dan. Vera chiar s-a oferit să mă găzduiască până o să-mi găsesc o gazdă. Mi-a promis să-mi povestească viaţa ei de artistă.

Spunând acestea, se grăbi să se întoarcă în salonul restaurantului.

- Oh, apropo, Cathy! spuse el peste umăr.
- Ce?
- Data viitoare când o să vrei să mă spionezi, ai grijă să nu-ţi mai laşi urma nasului pe geam.

Cu un şerveţel, sterse mica urmă de pe fereastra rotundă şi ieşi fluierând.

- E. E., se bâlbâi Cathy.
- Cum spui tu, fata mea! exclamă Besie. Dar dacă vrei părerea mea, mie-mi face impresia că n-ai să te descotoroseşti chiar atât de repede de el!

Capitolul 5

- Te gândeşti să te ascunzi în bucătărie cât mai ai de trăit? o întrebă Besie care se întorcea cu o tavă plină cu farfurii murdare.
- Nu mă ascund! se indignă Cathy.

Bineînţeles că asta făcea chiar acum. Dan era

alături, în salonul restaurantului *lor.* După incidentul de dimineaţă, femeia preferase să se apuce hotărâtă de treabă pentru a nu se mai gândi cum să se apere. Dar cum putea să spere că se va putea concentra, cu bărbatul acesta care n-o lăsa în pace.

Era peste tot! Lângă ea, atunci când prăjea slănina, în spatele ei când punea pâinea în cuptor, pe urmele ei când se ducea în sală să vadă clienţii.

Şi, ca să pună capac, îi zâmbea neîncetat. Era de-a dreptul insuportabil!

Cathy se străduise să stea cât mai mult în bucătărie, ca şi cum ar fi vrut să delimiteze o frontieră între ei. Bucătăria era domeniul ei, salonul restaurantului, cel al lui Dan. Uşa era tot ce-i despărţea.

Era o soluţie temporară, dar viabilă, cel puţin până când Cathy o să reuşească să se descotorosească de el.

- Cathy, n-are rost să te superi pentru atâta lucru. A fost doar o întrebare!

Besie aşează tava grea pe o masă şi se şterse pe frunte.

- Ce zi! exclamă bătrâna pe un ton care o surprinse pe Cathy.
- S-a-ntâmplat ceva? Nu te simţi bine?

- Am obosit un pic, asta-i tot. Nu-ţi face griji!
Obosită? Besie? Femeia asta era rezistentă ca un
taur şi fără îndoială că tot atât de încăpăţânată. Nu fusese niciodată bolnavă.
- în curând o să fie nevoie de pâine, spuse ea tărăgănat după ce bău un pahar cu limonadă. Au devorat aproape tot.
Se opri o clipă să se reazeme de frigider.
- Besie? Eşti sigură că n-ai nimic? o întrebă Cathy.
- Fii liniştită, merge!
Luând o tavă cu farfurii curate, bătrâna o luă din loc cu paşi greoi.

- Nu uita de pâine!
- Aduc îndată ce termin cartofii.

Cathy porni la luptă cu cele patru kilograme de cartofi pe care trebuia să-i cureţe, puţin neliniştită. In definitiv, poate era o sarcină prea epuizantă pentru Besie să-l iniţieze pe Dan în bunul mers al lucrurilor într-un restaurant. Cathy o însărcinase cu acest rol pentru că ea nu se simţea în stare s-o facă. Prezenţa acestui bărbat o călca pe nervi, fără să mai pună la socoteală efectul pe care-l avea asupra simţurilor ei!

De când era aici, se surprindea pândindu-i paşii, sunetul glasului, capul cu păr negru în mijlocul clienţilor.

De fiecare dată când venea în bucătărie, inima înceta să-i mai bată. Şi chiar atunci când nu era în cameră, mirosul lui proaspăt rămânea în urma lui, stârnindu-i simţurile lui Cathy. Şi numai Dumnezeu ştia că n-avea timp de pierdut cu asemenea fantezii!

- Nu, nu! murmură femeia aruncând un cartof curăţat într-un lighean cu apă.

- Se spune că cei care vorbesc singuri au nişte conversaţii foarte interesante, spuse Dan care apăruse în spatele ei.

Cathy tresări, scăpând cuţitul din mână.

- Nu vorbeam singură, vorbeam cu.
- Cu cartoful, probabil?
- Nu ştiu ce găseşti atât de amuzant! în primul rând, m-am săturat să-mi dai târcoale! Fără să se fâstâcească, Dan se aplecă şi luă cuţitul de jos.
- Nu-ţi dădeam târcoale, o linişti el întinzându-i cuţitul. De fapt, erai atât de cufundată în această conversaţie cu. cartoful încât nici măcar nu m-ai auzit intrând.

Luă unul dintre cartofii curăţaţi, şi-l răsuci în

mână.

- Frumoasă lucrătură!

Cathy îi smulse cartoful şi ridică din umeri.

- Vrei ceva? întrebă ea sec.

- Mi se pare că am spus dimineaţă ce vreau.

Aducându-şi aminte, Cathy îşi simţi inima începând să bată mai repede şi o căldură plăcută o copleşi. Bătu-l-ar Dumnezeu! îşi spuse femeia închizând ochii. Ce putere avea s-o aducă într-un asemenea hal? Dar mai ales, de ce nu reuşea să se controleze mai bine? în definitiv, nu era decât un bărbat, şi Cathy avusese deja de-a face cu tagma bărbaţilor. Apriori, semănau toţi. Iresponsabili, dându-se în lături la muncă şi plini de egoism!

încet, deschise ochii din nou şi se uită în direcţia lui. Până acum, nu se mai întâlnise niciodată cu un bărbat de felul ăsta. Văzându-i bărbia şi trăsăturile aspre şi hotărâte, trebuia să nu fie uşor de manipulat.

Cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor prespălaţi, el se sprijini de tejghea.

- Cathy, cred că ai muncit mult în ultima vreme. Mai întâi vorbeai singură, acum faci conversaţie cu cartofii. Poate ar trebui să-ţi iei câteva zile de concediu.

- N-am nevoie.

Se întrerupse văzându-l că ridică o sprânceană şi nu putu să nu se înroşească în faţa expresiei lui plină de subânţelesuri. Aparent, nu erau pe aceeaşi lungime de undă.

- Deci n-ai nimic de făcut? îl întrebă, iritată.

- Ba da. Am venit să te anunţ că un domn vrea să te vadă. îl cheamă Barnwood. Cred că este avocatul tău.

Imediat după episodul de azi-dimineaţă, Cathy se hotărâse să-şi sune avocatul, pe Wilfred Barnwood, ca să verifice documentul pe care i-l prezentase Dan. Nu credea că era fals, dar prefera să nu-şi asume nici un risc. Dar de ce venea la restaurant fără să-i spună dinainte? Şi telefonul?

- Spune-i că vin imediat, mormăi ea ştergându-se pe mâini.

- Mi-a făcut impresia că e un tip curajos, comentă Dan. Am stat puţin de vorbă; s-ar putea crede că te iubeşte.

Zâmbindu-i fermecător, îi întoarse spatele şi ieşi din bucătărie.

Despre ce-ar fi putut să vorbească? îşi puse întrebarea Cathy, întrucâtva neliniştită.

Punându-şi puţin în ordine părul, ieşi la rândul ei, nu înainte de a fi verificat dacă hârtia pe care vroia să i-o arate lui Wilfred era la locul ei, în buzunarul de la spate al pantalonilor.

Era puţin după ora cinei şi salonul era aproape gol, în afara câtorva întârziaţi care zăboveau citindu-şi ziarul şi bându-şi liniştiţi cafeaua. Soarele care asfinţea inunda sala cu o lumină portocalie şi atmosfera era liniştită şi plină de căldură. Era momentul care-i plăcea cel mai mult lui Cathy. Cea mai mare parte a treburilor era terminată şi putea să se întrerupă pentru că nimic n-o mai grăbea.

- Bună seara, Cathy, îi spuse Wilfred când se întâlniră.

îşi scoase pălăria şi o sărută pe obraz.

- Este o seară frumoasă, nu crezi?

Era într-adevăr un bărbat adorabil, cu mustaţă şi ochi rotunzi ca nişte bile; de fiecare dată când îl vedea, Cathy se gândea la un elefant de mare.

- Am avut plăcerea să-l întâlnesc pe noul tău partener de afaceri, spuse avocatul. E un tip simpatic.

- Ai verificat ceea ce ţi-am spus? îl întrebă patroana aşezându-se pe taburetul alăturat.

Nu-l pierdea din ochi pe Dan, în vreme ce acesta termina de pregătit mesele pentru micul dejun. Oare trăgea cu urechea la conversaţia lor?

- Bineînţeles. Am vorbit cu avocatul lui Dan, care a întocmit hârtiile. Să vedem.

Wilfred scoase un carneţel din servietă şi îşi puse pe nas o pereche de ochelari cu rame aurii.

- Hârtiile sunt în regulă? şuşoti Cathy aplecându-se către el.

Surprins, omul legii se uită la ea pe deasupra ochelarilor.

- Bineînţeles că sunt! Totul este perfect legal. Bărbatul acesta este partenerul tău!

în câteva clipe, speranţele femeii se risipiră. Cât timp trebuia să-l mai suporte? Şi mai ales, cât timp mai putea ea să reziste?

- Dar cum a putut să vândă Alan jumătate din restaurant fără consimţământul meu? exclamă ea, plină de ciudă.

- N-avea nevoie de consimţământul tău, frumoasa mea. De altfel, nu l-a vândut, ci l-a folosit ca gaj.

- Dacă înţeleg bine, nu mai pot să fac nimic? Nu pot să mă descotorosesc de el?

- Ba da, cu condiţia să răscumperi partea

lui. Pot să-ţi pregătesc hârtiile, dacă vrei.

Nu se putea. Nu avea banii şi nu se putea îngropa în noi datorii. De altfel, după incidentul din ajun, cu Everett, probabil că bancherul n-avea să mai discute cu ea. Cât despre un împrumut.

- Ascultă-mă, draga mea, reîncepu Wilfred pe un ton conciliant, cred că ai noroc să ai un ajutor.

Văzând expresia descumpănită a interlocutoarei, avocatul nu mai insistă.

- Scuză-mă. Nu mi-am dat seama cât de neplăcută va fi această veste pentru tine. Dar sunt sigur că totul se va aranja. Domnul Beliott pare un om cinstit. Ştiu că ai avut de-a face cu tot felul de indivizi după plecarea fratelui tău şi că te-ai obişnuit să te ocupi de absolut tot, aici. Dar este o responsabilitate prea mare pentru o tânără frumoasă ca tine. Să ştii că nu e rău deloc să mai fii ajutată din când în când.

Cu un zâmbet încurajator, el adăugă:

- Poate o să te obişnuieşti mai greu cu noua situaţie, dar cu timpul o să-ţi dai seama că e mană cerească. Dacă pot să fac ceva pentru tine, trase el concluzia dându-se jos de pe taburet, nu ezita să-mi dai un telefon, de

acord?

Wilfred îşi aranjă pălăria de paie, o sărută pe Cathy pe frunte, îl salută pe Dan şi plecă fluierând.

„Mană cerească!“ îşi spuse Cathy, înciudată. Ce avea acest Dan Beliott de fermeca pe toată lumea? într-adevăr, era un bărbat frumos. Trăsăturile chipului său era virile şi teribil de seducătoare. Atitudinea lui era mai degrabă agreabilă. în alte împrejurări ar fi fost pe placul ei, trebui Cathy să recunoască.

în alte împrejurări? Despre ce vorbea? Chiar şi în situaţia actuală, îl găsea irezistibil! Era mai bine să privească lucrurile în faţă: bărbatul acesta o tulbura, o fascina. Şi o ameninţa: restaurantul lui Cathy, independenţa ei şi viaţa ei personală erau în pericol. Aşa încât, trebuia să păstreze distanţa faţă de acest individ. Erau prea multe lucruri în joc.

- Cathy?

Dan o atinsese cu şervetul umed cu care ştergea tejgheaua.

- Pardon, spuse ea distrată ridicând coatele pentru ca el să-şi poată continua treaba.

- La ce te gândeşti?
- La nimic.

Avea vreo îndoială că se gândea la altceva decât la el? Cathy coborî de pe taburet şi se îndreptă către bucătărie. Totul părea anormal de liniştit, lipsea ceva. Besie.

- Dan, unde-i Besie?
- Am trimis-o acasă.

Făcând efortul să rămână calmă, femeia se întoarse şi-l întrebă:

- Ce-ai făcut?
- Am trimis-o acasă.

Repetase propoziţia apăsând pe fiecare cuvânt, ca şi cum ar fi vorbit cu cineva mai greu de cap.

- Cum ai îndrăznit! Fără să mă întrebi şi pe mine? Este restaurantul *meu* şi nu vreau să dai ordine fără să-mi ceri şi mie părerea.
- Restaurantul *nostru,* oftă prelung Dan.
- M-am săturat de tine! De ce nu te-ntorci de unde-ai venit?
- Of, of! Te-ai supărat.

Cathy deschise gura, pregătită să-i spună câteva cuvinte care să-i bage minţile-n cap. Dar nu avu timp.

- Hai să vorbim despre asta în bucătărie, o îndemnă Dan trăgând-o hotărât de mână.

- Nu m-atinge!

Câteva clipe mai târziu, era încorsetată între masa de lucru din bucătărie şi Dan, care o domina cu înălţimea lui; în ochii lui se citeau amuzamentul şi furia. Ea încetă să se mai zbată.

- Ascultă, Cathy. Sunt partenerul tău şi, îţi convine sau nu, rămân aici!

Punându-i un deget sub bărbie o sili să se uite la el.

- în plus, dacă nu te-ar fi apucat furia, ai fi aflat că pe Besie am trimis-o acasă pentru că nu se simţea prea bine.

- Dumnezeule! Dar cum se face că ţi-a spus ţie şi nu *mie!*

- Pentru că mi-a spus *mie!* Besie nu ţi-ar fi spus niciodată că e bolnavă. Ştie cât de mult contezi pe ea. Practic, a trebuit s-o dau pe uşă afară.

Cuprinsă de remuşcări, Cathy lăsă ochii în pământ contemplând mozaicul din bucătărie. Besie era bolnavă şi nu i-a spus nimic! Dar nu era vina lui Dan, la urma urmei? Era atât de tulburată de prezenţa lui, încât nu-şi dăduse seama de nimic.

De când pusese piciorul în restaurant, Dan

făcuse totul ca să devină indispensabil. Avusese grijă de Tibit, cumpărase o plită nouă, făcuse pace între Vera şi domnul Epcott. Reuşise chiar să-i câştige încrederea lui Besie.

încet, dar sigur, Cathy putea să vadă cum localul îi scăpa din mână ca să ajungă la acest străin. Era de neîngăduit!

- Cathy? murmură el. De când am venit, îmi spui numai ce vrei să nu fac. De ce nu-mi spui ce aştepţi de la mine?

- Cred că am fost explicită: aştept să pleci!

Deloc impresionat, Dan o mângâie cu un deget pe
buza de jos, provocându-i o mulţime de fiori de nestăpânit.

- îmi pare rău, dar am motive serioase să rămân.

- Ce motive?

- Motive care nu te interesează pe tine.

Mângâierea lui deveni şi mai senzuală.

- îmi pare rău, reuşi să răspundă Cathy în ciuda tulburării, însă tot ce se referă la restaurantul acesta mă priveşte şi pe mine.

- Dacă Besie e bolnavă, n-avem altceva de făcut decât să lucrăm împreună. Am fost

nevoit să-i promit că o să mă ocup de toate treburile ei, altfel n-ar fi acceptat să se ducă acasă.

Această veste o făcu pe Cathy să tresară. Asta însemna că trebuia să lucreze cu el toată ziua, fără să mai fie la mijloc prezenţa lui Besie! Mai mult ca niciodată, trebuia să se descotorosească de el!

- Cum poţi spera s-o poţi înlocui, dacă ai recunoscut singur că nu te pricepi la nimic?

- îţi place sau nu, dacă n-ar fi fost Besie aici, ai fi depins cu totul de mine. Nu poţi să faci absolut totul singură, deşi tu aşa vrei să crezi. Da, Cathy, ai nevoie de mine!

- Am nevoie de tine? Ei bine, aş vrea.

Tirada pe care se pregătea să i-o servească fu întreruptă de un sărut violent care-i astupă gura.

Ridicând mâinile ca să-l respingă, Cathy se trezi trecându-le după ceafa lui Dan şi înfigându-şi degetele în părul lui de abanos. Propriile buze o trădară, răspunzându-i sărutului cu o pasiune de care nu se ştia capabilă.

Ce se-ntâmpla în mintea ei? îşi spuse femeia, depărtându-se în grabă de Dan. Se

lăsa sărutată de duşmanul ei! Ba mai mult: îl săruta şi ea!

- Dan, comoara mea! se auzi un glas de femeie în timp ce uşa se deschidea. Ah, iată-te! mieună Jaqueline Watson strecurându-şi capul prin cadrul uşii. Aş vrea să beau ceva proaspăt.

- Vin imediat, Jaqueline, răspunse Dan fără s-o scape din ochi pe Cathy.

Parcă îi transmitea un mesaj, însă era prea tulburată să-l înţeleagă.

- Grăbeşte-te! susură Jaqueline înainte de a dispărea.

- Jaqueline te aşteaptă, îi atrase atenţia Cathy.

- N-are decât să aştepte!

- Dar vrea să bea ceva proaspăt.

- Tot ce vrea Jaqueline, sunt *eu!* declară Dan cât se poate de serios.

Cathy se uită la el, cu gura căscată.

- Câtă aroganţă! Ai impresia că eşti buricul pământului? Pretinzi că am nevoie de tine pentru restaurant, şi că Jaqueline atentează la virtutea ta! Câtă vanitate!

- Cathy, nu mă interesează deloc ce vrea Jaqueline. în schimb, mă interesezi tu. Şi dacă

n-ai avea tot timpul ceva împotriva mea, ar fi fără îndoială mult mai bine.
Era o notă de ambiguitate în vorbele lui, şi Cathy îşi spuse că nu era vorba numai despre relaţiile lor profesionale.
- Ai nevoie de mine, mai adăugă Dan.
Această ultimă remarcă avu darul de a stârni din nou furia tinerei femei. Refuza să aibă nevoie de el şi va face totul ca să-i arate că se înşela.
- O să mai vedem noi, dragul meu! O să mai vedem noi!

Capitolul 6

- Cathy! Unde-i cafeaua pe care mi-ai promis-o? strigă domnul Epcott. Cu ce mi-ai făcut sandvişul? Ti-am cerut cu friptură rece şi ce mi-ai adus seamănă a ton.
Strâmbă din nas mirosind sandvişul pe care femeia abia i-l adusese.
Exasperată, Cathy luă cafetiera de pe tejghea ca să meargă să-i toarne cafeaua.
- E rece! exclamă el după ce bău o înghiţitură. Şi pe urmă, sandvişul ăsta e cu ton. îţi cerusem cu friptură rece.
- Mănâncă-l! E mai sănătos pentru tine! îi ordonă ea înainte de a trece să strângă masa

următoare.
Ar fi dat orice să poată să se aşeze câteva clipe! Era istovită. De două zile, se ocupa şi de bucătărie şi de clienţi. Cât despre Dan, între ei era acum un război deschis.

Cathy îşi jurase să-i arate că putea să se descurce singură, în vreme ce el era hotărât să-i demonstreze contrariul. Şi era nevoită să recunoască: el era în avantaj, aflându-se întotdeauna în spatele ei să adune farfuriile sparte, să-i liniştească pe clienţii nemulţumiţi sau să facă ce uita ea.

Cum se ştergea cu dosul palmei pe frunte, femeia îl privi cu coada ochiului. El se duse la masa domnului Epcott şi luă sandvişul să-l ducă în bucătărie. Câteva clipe mai târziu, se întorcea aducându-i clientului un sandviş aşa cum îl ceruse şi o cană cu cafea din care ieşeau aburi.

Un sentiment de recunoştinţă o cuprinse deodată pe Cathy în timp ce aşeza o tavă plină cu farfurii murdare pe tejgheaua din bucătărie. în alte condiţii, ar fi făcut un efort să se ducă să-i mulţumească lui Dan. Dar acum.

Telefonul sună, şi se duse să răspundă.

- Alo, Cathy? Sunt Scott, de la lăptărie. Aseară am avut un incendiu. Nu-i nimic grav, dar n-o să mai putem face livrările câteva zile.

închizând ochii, trase o înjurătură în sinea ei. De ani de zile, făcea apel la intreprinderi locale. Uneori se mai întâmplau unele mici incidente, dar până acum reuşise să se descurce de fiecare dată. Besie rămânea

la restaurant, în timp ce ea lua maşina şi se ducea să caute ce avea nevoie. Cum să se descurce de data asta?

- Cathy? Mai eşti la aparat?

- Da, da, Scott. îmi pare rău pentru incendiu. Sper că nimeni n-a păţit nimic.

- Nu. Nimeni n-a fost rănit. Frumos din partea ta că pui aşa problema. îmi pare rău, nu prea avem personal şi la noi este o bramburească de nedescris. Marfa ta este pregătită, dar n-are cine să ţi-o aducă. Astăzi ţinem deschis până la ora patru. Dacă ai putea să vii tu.

Aruncând o privire la orologiul din bucătărie, Cathy observă că era trecut de două. Mai avea de pregătit friptura pentru cină, dar dacă se grăbea, putea să se ducă să-şi recupereze laptele şi smântâna înainte de a

se închide.

Dar restaurantul? Nu putea să plece aşa!

- Mulţumesc, Scott. Vin imediat, spuse patroana fără ştie prea bine cum avea să facă.

De ce să nu-l roage pe Dan? se gândi imediat. Nici nu se putea gândi la soluţia asta.

- Cathy! se auzi glasul domnului Epcott.

- Ce mai este? întrebă ea nerăbdătoare ieşind din bucătărie.

- Unde mi-e crema caramel? Joia, iau întotdeauna o cremă caramel.

„Fir-ar să fie!“ îşi spuse femeia. Era bine că avea o nouă plită, dar avea altceva de pus la cuptor!

- Astăzi n-o să fie! decretă patroana. Ce-ai zice de o cupă de îngheţată?

Domnul Epcott şi Vera se priviră ciudat. Cu aceeaşi privire cu care se uitaseră la Cathy toată săptămâna.

- Ştii foarte bine că domnului Epcott nu-i place îngheţata, îi reproşă Vera.

- Când se întoarce Besie? întrebă domnul Epcott, căutându-l cu privirea pe Dan.

- Nu ştiu. Cât de curând, sper.

- Aşa sper şi eu, răspunse bătrânul ridicându-se. După ce lucrurile or să redevină

cum au fost, poate ne vom întoarce şi noi.
Neputincioasă, Cathy se uită la perechea care se îndrepta către uşă.
în aceeaşi clipă, Dan ieşi din bucătărie. Văzu chipul descumpănit al lui Cathy, feţele bosumflate ale clienţilor şi porni după aceştia. îi ajunse când erau gata să iasă. Cathy nu auzi ce vorbeau, dar avu surpiza să-i vadă pe domnul Epcott şi pe Vera revenind zâmbitori la locurile lor.

Dan îi făcu complice cu ochiul înainte de a trece în spatele tejghelei. Se întoarse de acolo cu două cupe cu îngheţată pe care cei doi turbulenţi le acceptară în grabă.

Dezolată, Cathy se întoarse în bucătărie. Chiar şi cei mai fideli clienţi treceau de partea duşmanului!

Când deschise uşa frigiderului, rămase stană de piatră. Ce se-ntâmplase cu friptura pe care o pusese la fezandat toată noaptea? Douăsprezece kilograme de carne nu puteau să dispară chiar aşa!

întâmplător deschise uşa cuptorului ca să descopere acolo carnea care lipsea.

Iarăşi Dan! se gândi ea, înciudată. Trebuie să fi pus carnea la cuptor în vreme ce era

ocupată cu strânsul meselor în salon. Şi nu se mărginise la atât, constată patroana uitându-se în jurul ei. Programul de lucru era în plină desfăşurare! Cât despre vesela murdară, în afară de o cafetieră care trebuia spălată de mână, totul era în spălătorul de vase.

Hotărât lucru, Dan parcă era peste tot în acelaşi timp!

Epuizată, femeia se sprijini cu coatele pe tejghea, cu capul în mâini. Cum putea să-l urască pe un bărbat care se dovedea atât de adorabil? Bineînţeles, dăduse buzna în viaţa ei şi răsturnase totul cu susul în jos. însă

cu fiecare zi care trecea, Cathy nu mai avea curajul să se lupte cu el. Putea să-şi consume altfel energia.

în plus, Cathy nu mai avea mult până să admită că purtarea ei era infantilă, că n-ar fi trebuit niciodată să procedeze aşa cum o făcuse. Era de mirare că Dan îşi mai dădea silinţa s-o ajute, mai ales după tot ce-i spusese!

Poate venise timpul să-i propună un armistiţiu? Tatăl ei îi spusese că dacă nu reuşeai să învingi un adversar, cel mai bine era să-ţi faci din el un aliat. Acest lucru le-ar

permite amândurora să salveze aparenţele, şi lucrurile s-ar desfăşura mult mai uşor în restaurant.

Da, era preferabil să-l aibă pe bărbatul acesta alături de ea, nu în echipa adversă!

Era un adversar extrem de redutabil. Dar cum să ceri un armistiţiu fără să dai impresia că te recunoşti învins?

- Cathy?

îi recunoscu imediat vocea şi parfumul de mosc al pieii lui. Dan era chiar în spatele ei.

- Ai păţit ceva? o întrebă el.

- Nu. Mă gândeam.

- La ce te gândeai?

Bărbatul avea un şorţ legat la mijloc şi un şervet pe umăr. Un adevărat profesionist al restaurantului!

Căutând să tragă de timp ca să-şi recapete curajul şi să-i treacă prin cap să spună ceva, Cathy se uită un timp în tavan. Degeaba.

- Vreau să-ţi fac o propunere, începu ea.
- Ah, da?
- Nu, nu o propunere cum crezi tu! protestă ea înroşindu-se.
- Păcat!

Cum să-şi păstreze mintea limpede cu un

asemenea interlocutor? se întrebă Cathy, tulburată de privirea care o cerceta atent. Tuşi puţin să-şi dreagă glasul, îşi înălţă bărbia şi începu:

- Cred că e timpul să facem un armistiţiu.

- Un armistiţiu? Vrei să spui că abandonezi? Că ridici steagul alb şi te dai bătută?

- Da. Dar te rog, n-are rost să faci atâta caz.

- Atunci? insistă Dan făcând un efort să nu zâmbească.

- Atunci, ce?

- Eşti gata să recunoşti că te-ai înşelat în privinţa mea?

- Da, murmură Cathy. M-am înşelat.

Parcă era hipnotizată de ochii albaştri care erau doar la câţiva centimetri de ea. Imposibil să mintă glasul cald şi mângâietor care o întreba.

- Eşti gata să recunoşti că ai nevoie de mine?

Da, avea nevoie de el. Şi nu numai pentru restaurant.

- Da, recunoscu femeia, simţind că n-o mai ţineau picioarele.

Imediat, întoarse privirea ca să lupte

împotriva magnetismului care-l trăgea spre el. Nu vroia să i se citească dorinţa în ochi; cel puţin până nu avea să-şi clarifice gândurile.

- Cathy? o chemă el atingând-o pe umăr. Ştiu cât trebuie să te fi costat mărturisirea aceasta. Mulţumesc.

Glasul lui era sincer, fără nici o urmă de ironie şi Cathy nu putu să nu zâmbească. Admiraţia pentru omul ăsta creştea neîncetat. Nemaiputând să reziste, se întoarse.

- Atunci, un armistiţiu? spuse el întinzând mâna.

Cathy îi dădu mâna şi bărbatul o trase încet spre el.

Cu un prelung oftat de uşurare, deplin încrezătoare, nu se împotrivi să se lipească de pieptul lui.

Ce bine era să se poată baza pe cineva. Dan era un om care nu se lăsa manipulat, nici de ea, nici de altcineva. Poate că ăsta era farmecul lui. Era cu totul altfel decât Alan şi tovarăşii lui, din toate punctele de vedere.

- îmi pare rău, murmură ea cu o voce răguşită.

Remuşcările şi ruşinea o împiedicau să se exprime liber. Nu era în firea ei să se poarte

răutăcios; dar îi fusese teamă pur şi simplu.Teamă de sentimentele pe care le trezise în ea bărbatul acesta.
Fără îndoială că acesta fusese motivul pentru care voise să se descotorosească de el, înainte de a fi prea târziu.
- Nu-i nimic, o linişti el. Cathy, nu-i o crimă să ai nevoie de cineva. Fiecare dintre noi are nevoie de cineva la un moment dat.
Cu blândeţe, Dan încerca să faciliteze desfăşurarea lucrurilor. însă Cathy, dacă vroia să fie un adevărat armistiţiu, trebuia să spună lucrurilor pe nume.
- Nu-mi pare rău că am nevoie de tine, explică ea. îmi pare rău că m-am purtat cu tine aşa cum am făcut-o.
El o strânse în braţe şi-i mângâie părul. Ce bine că îl simţea atât de aproape! Tânăra femeie se simţea în siguranţă şi i-ar fi plăcut să rămână mereu aşa. Zâmbindu-i blajin, Dan scoase din buzunar o batistă cu care-i şterse lacrimile pe care ea nici nu le simţise curgând.
- Mulţumesc, îi şopti ea, tulburată.
- Ar fi mai bine să mă duc în salon, acum. Mai avem câte ceva de făcut, o trezi Dan la realitate.

- A sunat Scott. Nu poate să ne livreze marfa. Poţi să te duci la lăptărie să iei ce-am comandat?

Tinându-şi răsuflarea, Cathy aştepta curioasă reacţia lui. După episodul cu uşa cuptorului, era prima oară când îi cerea să facă ceva pentru ea.

- Nici o problemă, răspunse el imediat. O să iau camioneta. Te descurci, cât lipsesc?
- Bineînţeles. Dan? continuă Cathy cu glas şovăitor. Poţi să treci pe la bancă să depui nişte bani în locul meu?
- Bineînţeles. Fă o listă cu tot ce.
- Dan? Dragul meu?

Era glasul Jaquelinei care se auzea din salon.

- Dumnezeule! tresări Dan.
- Ce s-a-ntâmplat? întrebă Cathy văzându-l alarmat.
- E Jaqueline.

Apoi, încet, adăugă:

- Cathy. Să nu te superi pe mine! N-am vrut s-o necăjesc şi atunci i-am spus.
- Ce? Ce i-ai spus?
- Ei bine, i-am spus. Să nu te înfurii. dar i-am spus că între noi este ceva mai mult decât o relaţie profesională.
- Ce? sări în sus Cathy.

Dan îi puse o mână pe gură ca s-o facă să tacă

şi pufni în râs.

- Şşşt! Să nu te superi pe mine, dar asta a fost tot ce-am găsit să scap de ea. Poţi să mă ajuţi să scap din viesparul ăsta?

La urma urmei, făcuse destule pentru Cathy ca să-l ajute şi ea la rândul ei.

Jaqueline era o femeie a cărei principală ocupaţie din timpul liber erau bărbaţii. Şi când punea ochii pe cineva, se putea dovedi foarte încăpăţânată. Alan avusese o tristă experienţă cu ea.

- Te rog., insistă Dan fără să-i dea drumul mâinii.

Cum Cathy fu de acord, o eliberă. Peste umăr, ea

putu să vadă claia de păr roşcat al Jaquelinei.

- Sărută-mă repede! îl îndemnă ea trăgându-l de cămaşă. Soseşte!

Dan făcu ochii mari de surprindere şi se aplecă s-o sărute. Gura lui mângâietoare şi lacomă în acelaşi timp, făcea să trezească în Cathy o serie de senzaţii foarte plăcute. Lipită de el, nu vroia să piardă ceva din atingerea aceasta îmbătătoare.

Cu un murmur surd, el îşi înălţă capul.

- Oh, Cathy!

Ochii lui mângâiau chipul femeii aşa cum o făcuseră buzele lui cu câteva clipe înainte. Senzaţiile trezite în ea, o lăsau pe Cathy tremurând de dorinţă.

- Ar fi mai bine să mă duc la lăptărie, şopti el.

In timp ce se întorcea, ea îi atinse mâna.

- Dan?
- Da.
- Mulţumesc.

*
* *

- Mmm! Miroase foarte bine, aici.

Cu o tavă plină cu farfurii, Dan tocmai deschisese uşa.

- Este budinca mea, îi spuse Cathy.
- Nu! E altceva.

Se aplecă spre gâtul ei.

- Da, asta este. Mirosul de vanilie întotdeauna m-a înnebunit.

Tulburată, Cathy se înfioră simţindu-i răsuflarea caldă mângâindu-i gâtul.

- Cathy? Ce nu-i în ordine? o întrebă atunci Dan. De când îi ceruse s-o ajute, comunicarea dintre ei
devenise mai uşoară.
- Nimic, minţi ea. De ce?

- Pentru că pui farfuriile murdare în cuptor.

El scoase farfuriile de acolo şi le aşează pe masă.

- Dacă nu mă-nşel, continuă el, pun pariu c-o să găsesc nişte lucruri interesante în maşina de spălat vase!

Din câţiva paşi, traversă bucătăria şi deschise uşa maşinii.

- Este exact cum mi-am închipuit. Totul trebuie să aibă o logică!

Şi scoase budinca din maşina de spălat vase.

Nu era nici urmă de reproş în glasul lui, doar amuzament amestecat cu tandreţe. Cu îndrăzneală, Cathy căută o scuză pentru comportamentul ei bizar.

Totuşi nu putea să-i mărturisească adevărul! Să-i spună că prezenţa lui o tulbura atât de mult încât nu mai ştia ce face? Că nu se mai gândea la altceva decât la el?

Săptămâna trecută, Cathy încercase în zadar să se concentreze asupra treburilor ei. Dan era întotdeauna în preajmă, şi în permanenţă în gândul ei. Cu o privire, cu o atingere, prin simpla lui prezenţă, avea darul

s-o scoată din minţi.

- Cathy? Ce se-ntâmplă ? o întrebă din nou, vizibil îngrijorat. Dacă ai probleme cu restaurantul sau îţi faci griji pentru ceva, trebuie să-mi promiţi c-o să-mi spui şi mie. Să ştii că poţi să contezi oricând pe mine.

îi cuprinse faţa în palme.

- Ştii că sunt întotdeauna aici ca să te ajut. Orice te-ar nelinişti, nu şovăi să-mi spui şi mie.

Cu degetul mare, o mângâia pe obraz, trezind în Cathy o dorinţă insuportabilă; abia se mai putea ţine pe picioare.

- Ştiu, răspunse ea cu gravitate.

Tocmai asta era problema. Dan era întotdeauna lângă ea, în gândurile ei. Trăgând adânc aer în piept, femeia încercă să-şi pună gândurile în ordine, dar nu fu în stare.

- Ai putea să te dai puţin înapoi? întrebă tânăra femeie pe neaşteptate.

- De ce? Ti-e frică de mine?

- Puţin, trebui să recunoască, cu toate că „frică“ nu era cuvântul cel mai potrivit.

- De ce?

Cu gâtul uscat, Cathy îşi aţinti privirea pe pantofii pe care-i avea în picioare.

- Cathy? insistă Dan ridicându-i bărbia. Când îi întâlni privirea care o scruta, femeii i se tăie răsuflarea.

- Pentru că tu. eu.

- Pentru că îţi dai seama că între noi este mai mult decât restaurantul ăsta, nu-i aşa? Ea clătină din cap, încuviinţând.

- Şi ţi-e frică?

- Da, recunoscu ea încercând, dar nereuşind să zâmbească.

- Cathy, nu-ţi fie frică. N-am să-ţi fac niciodată vreun rău.

Zâmbind, Dan se aplecă spre ea ca să pună stăpânire pe buzele ei. Atingerea buzelor lui o făcu pe Cathy să-şi simtă muşchii încordaţi destinzându-i-se. Cuprinse cu braţele gâtul lui Dan şi răspunse sărutului său.

Surprins de acest răspuns, el ridică brusc capul şi făcu un pas înapoi. îşi reproşa că mergea prea repede, mult prea repede. Şi dacă nu ieşea imediat din bucătărie, nu ştia ce s-ar fi putut întâmpla.

- N-am să te fac să suferi niciodată, îi promise el sărutând-o o ultimă dată pe Cathy înainte de a ieşi.

Capitolul 7

O rază palidă de soare traversa perdeaua camerei lui Cathy. Totuşi, nu aceasta o trezise. Prea obosită să se trezească, se întinse şi se întoarse pe partea cealaltă. Deodată, auzi un zgomot. Se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi. Ar fi jurat că cineva îi lovise cu o pietricică în fereastră! Nemişcată, aşteptă. Zgomotul se mai auzi o dată.

Cine avea îndrăzneala s-o trezească duminica, atât de devreme, câtă vreme era singura zi în care putea să lenevească şi ea dimineaţa. Mişcându-se încet, se duse să deschidă fereastra.

- Cine eşti, de.

Văzându-l pe Dan, se opri. El era cel care îndrăznea s-o facă. Vântul dimineţii îi ciufulea părul negru, făcându-l să pară un puştan pus pe şotii.

- Bună dimineaţa! spuse el vesel văzând-o pe Cathy. Ce faci, într-o dimineaţă atât de frumoasă?

Buimacă, femeia crezu la început că îşi pierduse minţile. Ce căuta aici, la o asemenea oră?

- Eşti nebun? îl întrebă ea dându-şi părul pe spate ca să-l vadă mai bine.

- Nu, din câte ştiu! Cum te simţi?

Femeia închise fereastra să se ducă să se culce mai departe. Ascunsă sub pătură, Cathy nu putu totuşi să nu zâmbească. Era Dan matinal sau nu, nebun sau nu, dar nici la o asemenea oră nu putea să rămână indiferentă.

Cum reîncepea bombardamentul în fereastră, dădu pătura la o parte, învinsă. Se părea că nu era dispus să abandoneze partida. Atunci, trebuia să se trezească!

- Dan! exclamă ea deschizând fereastra. Ce-ţi trece prin cap? Eşti complet. Oh!

El era tot acolo, jos, însă de data asta nu mai era singur. Părintele Powers era lângă el. îngrozită, Cathy îşi dădu seama că spectacolul pe care-l oferea nu era cel mai potrivit pentru un om al Domnului.

- Bună ziua, Cathy! o salută părintele cu accentul lui irlandez.

- Bună ziua, părinte, răspunse ea încet. Apoi, tiptil, se dădu înapoi ca să se ascundă de cei doi bărbaţi. Ce catastrofă! Nu era îmbrăcată prea decent în cămaşa ei de

noapte.

- Frumoasă dimineaţă, nu-i aşa? mai strigă părintele Powers.

Pentru o clipă, Cathy se întrebă dacă avea mâinile destul de lungi ca să-l poată sugruma pe Dan de la înălţimea ferestrei. De ce se gândise să-l aducă pe omul bisericii aici?

- Intr-adevăr!

- Dan mi-a spus că-ţi face curte, anunţă intrusul, vizibil încântat.

- Ce-a. ce-a spus?

Cathy se aplecă din nou peste fereastră ca să-i vadă mai bine pe cei doi bărbaţi, apoi, aducându-şi aminte cum era îmbrăcată, se dădu repede înapoi. Ce-i spusese reverentului?

- Cred că este o idee încântătoare, continuă acesta. Desuetă, dar fermecătoare. Nu eşti de aceeaşi părere, Cathy?

- Fermecătoare, într-adevăr, răspunse femeia fără să ştie despre ce era vorba.

Ce putuse face ca să merite o asemenea umilire în public, într-o duminică dimineaţă?

- Bine, eu plec! anunţă părintele Powers. Distraţi-vă, copii!

Cathy îl privi neliniştită îndepărtându-se.

Acum, trebuia să-i spună şi ei despre ce era vorba.

- Ce-ai fost să-i spui?
- Nimic altceva decât adevărul!
- Ce înseamnă asta?

Cu mâinile făcute pâlnie, Dan strigă:

- I-am spus că-ţi fac curte!

Cathy tresări şi, neliniştită, aruncă o privire pe stradă; era ora când jumătate din orăşeni se duceau la biserică, la slujbă. Dar constată cu uşurare că pe moment nu era nimeni prin preajmă.

- Termină o dată!
- Ce să termin? o întrebă Dan, afişând un zâmbet candid.
- Ce vrei, până la urmă?

Văzându-i expresia sugestivă, Cathy fu cât pe ce să cadă pe fereastră. De fapt, ştia foarte bine ce vroia: pe *ea* o vroia! Dar ăsta era un motiv ca să facă să ştie toată lumea?

- Fii serios. Ce faci aici?
- Ti-am explicat deja. Dacă n-ai auzit, o să strig şi mai tare.

- Nu face asta!
- Cathy, am venit să-ţi fac curte!

Era clar că Dan avea să rămână pe loc, să-şi declare intenţiile sus şi tare până o să-şi dea acordul. Dar acordul pentru ce, de fapt?

- Iţi aduci aminte de Jaqueline? o mai întrebă el. Mi-ai promis c-o să mă ajuţi în această mică problemă.

- Da. Ei şi? Ce amestec are Jaqueline în treaba asta? Doar nu te trimite ea aici, când se crapă de ziuă, nu?

- Mi-a cerut să merg cu ea la lacul Libertyville, pentru un picnic.

- Şi?

- I-am spus că nu pot. pentru că merg cu tine!

- Cee? exclamă Cathy.

Uitând de ţinuta ei, se aplecă din nou peste fereastră.

- Ascultă, Cathy. Suntem parteneri, nu-i aşa? Şi partenerii nu trebuie să se ajute în situaţii grele? Cum vrei să-mi fac treaba cum trebuie când Jaqueline mă urmăreşte printre mese, în restaurant? Şi pe urmă, nu e bine pentru reputaţia noastră. Ba este chiar foarte rău! înţelegi prin urmare de ce trebuie să vii cu mine neapărat la lac? Dacă n-o faci, Jaqueline o să se simtă foarte jignită.

Cu un zâmbet satisfăcut pe buze, cu braţele încrucişate, Dan aşteptă. Omul ăsta avea un fel curios de a cere o întâlnire. Exact asta făcea acum!

- Dumnezeule, oftă Cathy. Ce pot să mă fac cu tine, Dan?
- Atunci, ce faci? Cobori sau preferi să urc eu? strigă el.
- Nici măcar nu sunt îmbrăcată!

Acest amănunt crescu interesul lui Dan, al cărui zâmbet deveni panoramic.

- Atunci, vin imediat!
- Nici nu poate fi vorba! protestă Cathy. Cobor imediat.
- în cât timp?
- Douăzeci de minute.
- Nu. Zece!
- Cincisprezece?
- De acord! Te las cincisprezece minute, dacă nu, urc eu!
- Bine, bine!
- Tine minte, nici o secundă în plus!

Văzându-l atât de nerăbdător, Cathy nu putu să nu
se înfioare de plăcere şi teamă în acelaşi timp. Deşi nu avea nici o idee cum se va termina ziua aceea, de-abia aştepta să vadă ce era între ea şi Dan, în afară de

restaurant, bineînţeles. Nu prea avea experienţă în domeniul ăsta; în timp ce fetele de vârsta ei începuseră să iasă cu băieţii, ea îşi consacra tot timpul să-şi crească fratele şi să se ocupe de restaurant. Dar venise vremea să recupereze timpul pierdut!

- Nu mai ai decât paisprezece minute! o anunţă Dan. Ar fi bine să te grăbeşti!

Fără îndoială că venise vremea să-l descopere pe Dan în afara rutinei cotidiene; poate în felul ăsta reuşea să-şi pună puţină ordine în sentimentele confuze. Foarte sistematic, Dan reuşise să dea la o parte toate barierele pe care ea i le ridicase în faţă. Cu farmec şi tact, o sedusese. Trebuia neapărat să nu mai fugă din faţa lui şi din faţa propriilor sentimente.

După paisprezece minute şi jumătate, spălată, îmbrăcată şi parfumată, ieşi afară, în soarele blând de vară.

- Dan? îl strigă căutându-l cu privirea.

Când o văzu, începu imediat s-o soarbă din ochi. Cathy nu credea că se îmbrăcase deosebit, mulţumindu-se cu nişte pantaloni şi o cămaşă lejeră în carouri. Insă examinarea lui o făcu să se simtă stânjenită.

- Eşti frumoasă, murmură simplu Dan, cu ochii plini de admiraţie.

- Mulţumesc.

Prinzând-o de mână, o trase încet spre josul străzii. Abia atunci observă că el ascundea ceva la spate.

- Ce ascunzi acolo? întrebă tânăra femeie oprindu-se.

- E o surpriză.

- Pentru mine? în dimineaţa asta, eşti o permanentă surpriză.

Dan se întoarse atunci spre ea şi-i oferi un buchet superb de flori de câmp.

- Sunt pentru tine.

Femeii aproape i se opri inima în loc.

- Oh, Dan! exclamă emoţionată de acest gest.

- Să ştii că iau foarte în serios curtea pe care ţi-o fac. Faţă de Jaqueline, bineînţeles.

- Bineînţeles, încuviinţă Cathy zâmbindu-i complice.

Savură îndelung parfumul florilor. Avea douăzeci şi şapte de ani şi era primul buchet de flori pe care îl primea.

înălţându-se pe vârfuri, îl sărută pe Dan pe obraz.

- Mulţumesc, Dan.
- Cu plăcere. Dar buzele tale n-au nimerit ţinta, spuse el făcând semn cu degetul spre gura lui. Trebuie să îndreptăm lucrurile. Se pare că înţelegi despre ce e vorba.

O luă pe Cathy în braţe şi o sărută avid. Cum ea îi răspunse sărutului, simţi dorinţa cuprinzându-l, dar nu întârzie să-şi domolească pornirea.

- Cathy, spuse el cu glas răguşit, ar fi mai bine să plecăm imediat, înainte să ajungem prea departe. Vera mi-a spus că lacul nu-i prea departe de aici. Luăm maşina sau mergem pe jos?
- Camioneta?

în loc să-i răspundă, Dan o conduse spre răspântia unde era parcată o camionetă maro.

- Ti-o prezint pe Cecilia! spuse proprietarul bătându-şi prieteneşte maşina cu palma pe capotă.
- Cecilia?

în afară de sluţenia deosebită, Cathy nu găsi nimic deosebit la camioneta lui Dan. Vopseaua maro, care cunoscuse şi vremuri mai bune, era în unele locuri jupuită, în altele acoperită cu noroi. în spate, erau câteva utilaje de

şantier şi o pătură veche, plină de praf.
Pe o parte, se putea citi o inscripţie: Beliott Constructions, Kansas City, Missouri.

- Ai o firmă de construcţii? întrebă Cathy înălţându-şi sprâncenele.

- Acum, nu mai am.

Dan deschise portiera şi o ajută să urce.

Interiorul contrasta straniu cu aparenţa jalnică pe care o dădea exteriorul. Scaunele şi tabloul de bord erau impecabile.

- Acum, am un restaurant, spuse Dan instalându-se la volan. Sau cel puţin, o jumătate de restaurant.

Cathy puse cu precauţie buchetul lângă ea. Intrigată, se gândi deodată că nu ştia nimic despre trecutul omului ăsta. Acum, era nerăbdătoare să afle mai multe.

- Ai vândut firma? îl întrebă după ce se angajă pe o străduţă pustie.

- Da. Cred că m-am săturat. După moartea lui Leonard, nu mai aveam nici un chef să continuu să conduc afacerea. Prea multe griji, nu mai îmi stătea gândul la muncă. Nu ştiam ce căutam. până în momentul în care te-am întâlnit.

Şoferul o privi îndelung pe Cathy, înainte

de a continua.

- Am stabilit un acord cu maistrul meu. Nu avea destui bani ca să cumpere afacerea, dar a acceptat să se ocupe de companie, sau măcar de gestiunea curentă, până găsesc un cumpărător. Atunci, l-am întâlnit pe Alan. Venise să lucreze la mine. Urmarea o ştii.

Cathy îşi strângea nervoasă mâinile. Nu-şi închipuise niciodată că Dan putea să aibă o firmă de construcţii, sau altceva de felul ăsta. Gândul că poate era aşteptat undeva nu-i dădea pace. Cum putea cineva să lase totul - firmă, familie, prieteni- şi să se ducă să ceară o jumătate de restaurant? Părea să nu aibă nici o logică.

- Cine este Leonard? întrebă până la urmă Cathy, atunci când ajungeau la destinaţie.

Expresia lui Dan se schimbă clar. Duse maşina în parcarea lacului şi întrerupse contactul.

- Leonard a fost.

Se întrerupse, se uită pe fereastră, vizibil încordat.

- Leonard a fost tatăl meu. într-un fel. Nu adevăratul meu tată şi în acelaşi timp mai mult ca un tată pentru mine.

- Ai fost adoptat?

- Nu oficial. Aveam şaisprezece ani şi fugisem de la ultima casă de adopţie când l-am întâlnit pe Leonard. într-o noapte, am pătruns într-una din barăcile şantierului său, căutând un loc unde să dorm.

Dan zâmbi trist.

- Fără îndoială, a fost lucrul cel mai bun pe care l-am făcut vreodată. Până te-am întâlnit pe tine, adăugă el întinzând mâna s-o mângâie pe cea a lui

Cathy. Mi-a tras o mamă de bătaie, însă când a înţeles că eram la fel de singur ca el, ceva s-a născut între noi. Două suflete solitare. Leonard a fost minunat. M-a luat de mână şi m-a ajutat să-mi pun gândurile la locul lor. M-a tratat ca pe propriul lui copil. M-a trimis la şcoală, mi-a dat de lucru şi m-a învăţat să fiu om. A fost întâiul meu cămin. Şi pe urmă, mi-a mai dat ceea ce nu mai speram.

- Ce anume?

- Un nume. Numele lui.

- Dar părinţii tăi? Familia ta? întrebă Cathy cu surprindere.

- Cred ca nu m-au vrut. Tatăl meu a plecat când a aflat că mama rămăsese însărcinată.

Era tânără şi n-avea mijloace să crească un bebeluş. M-a lăsat la spital, pur şi simplu. Cum nu erau pregătiţi să se ocupe de un nou-născut, m-au dus la un orfelinat. Acolo m-au botezat John Smith. Original, nu-i aşa? Am trecut prin câteva case de adopţie până am fost destul de mare să fug. Cred că fugeam de mine însumi.

Cu ochii închişi, lui Cathy îi părea rău de atitudinea ei din seara în care Dan venise la restaurant. Seara în care îi spusese că nu-l vroia. „ Nu este prima oară când nu sunt dorit“ răspunsese el. Abia acum îi înţelegea cuvintele.

Când se gândea la copilăria ei fericită, înainte de moartea timpurie a părinţilor, putea să-şi închipuie cu uşurinţă cât trebuise el să sufere.

- Leonard Beliott a fost un om excepţional, continuă Dan.

îşi trecu braţul pe după umerii femeii, care se sprijini mai bine de el, cu inima plină de dragoste. Dan era şi el o fiinţă excepţională. După tot ceea ce îndurase, nu arăta nici un fel de amărăciune, nici un resentiment.

- Oh, Dan., murmură ea.

Oricare ar fi fost distanţele sau barierele pe care le ridica între ea şi bărbatul acesta, oricare ar fi fost minciunile şi născocirile pe care le-ar fi inventat, Cathy înţelegea că Dan pătrunsese adânc în viaţa ei şi-i furase mai mult decât o jumătate din restaurant. îi mai furase şi inima.

- Cathy. bâigui bărbatul aplecându-se spre ea.

Se sărutară scurt, apoi Dan se îndepărtă de ea.

- Şi acum, draga mea Cathy, este timpul să încep să-ţi fac curte după toate regulile artei.

Deschise portiera şi sări jos din maşină.

Trăgându-se spre capătul celălalt al banchetei, Cathy se pregătea să facă acelaşi lucru, numai că Dan nu-i dădu voie.

- La carte spune că un gentleman deschide întotdeauna portiera doamnei sale.

Spunând aceste cuvinte se aplecă ceremonios, îi oferi braţul s-o ajute să coboare, apoi luă un coş de picnic şi o pătură din spatele maşinii.

Braţ la braţ, se duseră pe plaja de nisip.

Deşi era încă foarte devreme, căldura acestei dimineţi atrăsese destulă lume. In vârful picioarelor, Cathy şi Dan făcură slalom printre prosoapele de plajă şi câţiva copii ocupaţi să înalţe castele de nisip, ca să ajungă până la urmă într-un colţ mai puţin frecventat.

Curioasă, Cathy se uită la Dan care scoase un termos din coşul lui.

- Ce altceva mai ai înăuntru?

Aşezată pe jos, femeia încerca să vadă ce comori puteau să mai fie ascunse în coş.

- Nu pune mâna! exclamă Dan. O să vezi mai târziu.

Turnă cafea aburindă în două ceşti şi-i oferi una lui

Cathy. Apoi, întinzându-şi picioarele, se întinse şi îşi rezemă capul pe genunchii ei.

Tânăra femeie îl studie o clipă. Cât de bine se simţea împreună cu el, ce sentiment de linişte o cuprindea.

- Am vorbit destul despre mine! începu Dan. Acum, e rândul tău!

- Nu-i mare lucru de spus.

Cathy îşi dădea seama cât de monotonă îi fusese viaţa înainte de venirea lui.

- M-am născut şi am crescut în Libertyville. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să plec. Aici, mă simt acasă. Părinţii mei au murit când Alan era mic. Până atunci, viaţa mea fusese destul de convenţională.

Cum amintirile o copleşeau, frământarea ei se exterioriză printr-un tremur de câteva clipe al vocii. îi era greu să vorbească despre părinţii ei, chiar dacă trecuse atâta timp de atunci.

- Am luat nişte bani din asigurarea pe care au avut-o şi am cumpărat un mic restaurant. A fost o soluţie bună ca să câştigăm banii de care aveam nevoie. Apoi, după ce-am vândut casa, Alan şi cu mine ne-am mutat în apartamentul de deasupra restaurantului.

Dându-şi seama că Dan se uita atent la ea, tânăra femeie bău o înghiţitură de cafea.

- Şi iubiţii tăi?

Prea fericită ca să schimbe subiectul, Cathy râse un pic.

- Eram prea ocupată să-mi cresc fratele şi să fac să meargă restaurantul ca să mai am timp de altceva.
- Haide, Cathy, să nu-mi spui că n-ai avut nici o aventură care s-a prelungit mai mult timp!

- Nu. Te asigur că nu.
- Şi acum? Nu ai un prieten?

In ciuda uşurinţei pe care el vrusese s-o imprime glasului său, Cathy simţi câtă importanţă avea pentru Dan răspunsul la această întrebare. Dar nu era prea târziu să i-o pună? La urma urmei, începuse să-i facă ceea ce se numea curte.

- Nu, răspunse ea simplu.

Şi se uită la suprafaţa strălucitoare a lacului.

- De ce nu? insistă Dan.

Cathy nu se simţea destul de stăpână pe ea ca să poată răspunde la o întrebare atât de delicată, să se mintă singură.

- Bănuiesc că nu aveai timp.

Din privirea lui, înţelese că nu prea o credea.

- In fine, nu este chiar aşa. După moartea părinţilor mei, adolescenta fără griji care eram înainte, a fost nevoită să se maturizeze,

să devină o adultă care să aibă grijă de un copil. A fost un moment foarte greu. Eram învăţată să depind întru totul de părinţi, şi deodată, nu mai puteam să contez decât pe mine pentru viitorul nostru. Mi-a fost atât de frică. N-am avut cu cine să stau de vorbă, nimeni căruia să-i cer ajutor. Singura soluţie să scap din impasul ăsta era să

mă maturizez mai repede. Independenţa se plăteşte scump, dar o dată ce am văzut că au apărut primele semne încurajatoare, nu m-am mai lăsat. Nu mai vroiam să contez pe nimeni, să nu mai am nevoie de nimeni ca pe urmă.

Cathy încercă să zâmbească printre lacrimile care începuseră să i se rostogolească pe obraji.

- . ca pe urmă să te trezeşti singură, termină Dan. De asta ţi se pare că este atât de scumpă independenţa, nu-i aşa?

- Era singura soluţie. Aveam restaurantul şi pe Alan. în ziua în care a plecat Alan, a trebuit să iau totul de la început.

Dan înjură în gândul lui. Ar fi vrut să-l pedepsească pe Alan pentru purtarea lui copilărească, pentru că o făcuse să sufere pe

sora lui mai mare. în aceste condiţii, nu era de mirare că fusese atât de neîncrezătoare, atât de temătoare.

- îi simţi lipsa, nu-i aşa?

- Da. îi simt lipsa, dar nu mai am nevoie de el. Nu ca înainte.

- Şi acum? Ai nevoie de cineva?

întrebarea era cât se poate de limpede. Dan nu se gândea nici la Alan nici la restaurant, ci la ei doi.

- Nu ştiu, răspunse Cathy cu teamă.

Avea nevoie de Dan, era perfect conştientă de acest lucru. Dar era pregătită să i-o spună?

- In ceea ce mă priveşte, reluă el, am nevoie de cineva. Insă a avea nevoie de cineva nu înseamnă să renunţi la independenţă sau să cauţi să ai probleme. Asta înseamnă să împarţi viaţa şi dragostea. Mi-e frică de tine, Cathy.

- Cum aşa?

- Aveam impresia că sunt pierdut până l-am întâlnit pe Leonard. După moartea lui, sentimentul ăsta a revenit. Apoi te-am întâlnit, şi din clipa aceea.

Intrerupându-se, Dan o mângâie cu blândeţe

pe obraz.

- Mă simt liniştit, aici, termină el. Am impresia că am ajuns acasă. Am nevoie de tine, Cathy, cum şi tu ai nevoie de mine. Ceea ce simt eu n-are nici o legătură cu restaurantul.

- Inţeleg.

Da, Cathy înţelegea foarte bine ce vroia să spună, ce-i cerea el, dar nu ştia dacă era destul de puternică pentru ca să facă pasul acesta. Ceea ce simţea pentru el n-avea nici pentru ea legătură cu restaurantul. Era mult, mult mai mult.

Dar era şi înfricoşător. Ar putea să aibă vreodată nevoie de cineva?Fusese atât de mult timp singură încât nu-şi dăduse seama dacă îi lipsea ceva.

Asta până când Dan dăduse buzna în viaţa ei.

- Cathy, nu-ţi face griji, o linişti bărbatul, conştient de neliniştea ei. Eu nu sunt Alan. Eu n-o să fug. Pot să aştept până te mai gândeşti. însă trebuie să ştii că vreau să împart cu tine mult mai mult decât restaurantul ăsta.

Şi ea simţea acelaşi lucru, dar îi era teamă. Dan îşi strecură degetele printre şuviţele ei roşcate.

- Dulcea mea Cathy, murmură el, înainte de a o săruta tandru.

Capitolul 8

- Bună Cathy!

Ajungând în spatele femeii, Dan o prinse de mijloc şi o sărută îndelung pe gât.

După picnic, relaţia lor căpătase o nouă dimensiune. îi unea o complicitate tandră şi Cathy trebuia să recunoască acum că era îndrăgostită.

Atmosfera devenea atât de electrizată atunci când erau unul lângă celălalt încât se temea ca Besie, întoarsă după concediul de boală, să nu înţeleagă repede ce se întâmplase în lipsa ei. Bătrâna era întruchiparea perspicacităţii, şi nimic nu-i scăpa.

- Cathy?

Dan se uita uimit la mulţimea de provizii care acoperea toate mesele din bucătărie.

- Nu crezi că supraestimezi pofta de mâncare a clienţilor noştri?

Cu o mişcare rapidă, subtiliză un sandviş pe care-l duse imediat la gură. Dar Cathy îl prinse de mână, recuperă tot atât de repede corpul delict şi-l puse la loc pe platou.

- Nu pune mâna! Sandvişurile sunt pentru

diseară.

- Diseară?

- Da. Este sfârşitul celei de a patra săptămâni a lunii. Se organizează ca de obicei marele bal din sala municipală şi noi ne ocupăm de pregătirea mâncării.

- Bineînţeles! exclamă Dan. Uitasem complet! La ce oră trebuie să fiu la bal?

Uimită de spusele lui, Cathy îl privi în tăcere. La ce oră trebuia să fie *el* acolo? In mintea ei, era clar că se duceau împreună acolo.

- Balul începe la ora şapte, răspunse ea cu răceală, dar trebuie să mergem mai devreme ca să avem timp să punem lucrurile la punct. Trebuie să pregătim mesele şi bufetul. Dacă treci să mă iei pe la cinci şi jumătate, o să avem timp destul.

- Crezi că astă-seară, te descurci numai cu Besie? Am o întâlnire.

- O întâlnire?

întrebarea îi scăpase involuntar lui Cathy. în ea, surprinderea şi dezamăgirea duceau o luptă încrâncenată. Cum putea s-o anunţe Dan atât de senin că avea o întâlnire în seara

balului?

Furioasă, dar şi cumplit de geloasă, femeia făcu un efort să nu arate ce simţea. Dacă Dan avea pe cineva care să-l însoţească la bal, n-avea decât! Nu era treaba ei. Sau cel puţin aşa vroia să se convingă singură.

De fapt, ar fi vrut să-i fi spus de la bun început. Lipsa asta de diplomaţie o făcea să sufere. Şi pe urmă, murea de curiozitate să ştie despre cine era vorba.

- Doar n-o să spui că eşti geloasă? o tachină el.

- Geloasă? Eu? De ce-ai vrea să fiu geloasă? Eşti liber să ieşi cu cine vrei. Suntem parteneri, e drept, dar numai în afaceri, nu-i aşa? N-ai nimic de făcut acum? îl întrebă într-o doară, vrând să scape cât mai repede de el.

- Ba cred că da! Apropo, Cathy, adăugă el înainte de a ieşi, nu uita să mă treci şi pe mine pe carneţelul tău de bal.

Să-i păstreze şi lui un dans? Asta era culmea. N-ar dansa niciodată cu el, chiar dacă ar fi singurul bărbat de

pe lume! Şi ca să-şi întărească această hotărâre, Cathy puse mâna pe telefon şi formă numărul lui Wilfred.

Aştetându-l să răspundă, furioasă, trase câteva şuturi în peretele lângă care se găsea.

- Alo, Wilfred? Da, sunt Cathy. Mulţumesc, totul e perfect. Ascultă, te-am sunat ca să ştiu dacă mergi cu cineva diseară la bal. Cu Besie?

De când ieşeau împreună bătrâna Besie şi Wilfred ? se întrebă femeia cu ochii mari de surprindere.

- Nu. Inţeleg, continuă ea. Inţeleg. Nu, nu-ţi face griji pentru mine, Wilfred. Nu, te asigur că totul o să fie bine. Atunci, pe diseară! La revedere!

Cathy trânti furioasă receptorul în furcă.

In aceeaşi clipă, auzi o bătaie în uşă.

- Intră! strigă ea. Uşa e deschisă!

Când se întoarse, descoperi un comisionar încărcat cu nişte cutii mari de carton cafeniu.

- Aici e „Chez Margaux“? întrebă nou-venitul.

Ea încuviinţă clătinând din cap şi se duse să-l ajute să pună jos cutiile.

- M-am chinuit mult să găsesc locul ăsta. Imi pare rău că am întârziat.

- Despre ce-i vorba? întrebă Cathy, intrigată.

De ani de zile, făcea apel la aceiaşi furnizori şi-i cunoştea pe toţi comisionarii. Insă în cazul acesta, atât comisionarul cât şi furnizorul îi erau necunoscuţi.

- Cartofi prăjiţi. Chipsuri, răspunse el. Unde vreţi să-i pun?
- Chipsuri? Eşti sigur că asta-i adresa pe care o cauţi?

Bărbatul scoase din buzunar un carneţel şi răsfoi câteva pagini

- Ah, uite-aici! spuse el până la urmă. Margaux, dumneata eşti?
- Nu. în fine, da. Eu nu sunt Margaux, dar localul se numeşte „Chez Margaux“.
- înţeleg.

De fapt, omul nu înţelegea nimic. Perplex, îşi scoase şapca şi se scărpină în creştetul capului.

- Eu, doamnă, nu sunt decât comisionarul. Dumneavoastră faceţi comanda, eu fac livrarea. înţelegeţi? Atunci, unde vreţi să pun cutiile?
- Eşti sigur că e bine aici?
- Ascultaţi cum stau lucrurile. Am bătut drumul până aici din Rockport , Illinois, şi mai am şi alte livrări de făcut. Făceţi-mi plăcerea şi semnaţi-mi aici, ca să-mi pot continua treaba!
- Mmm. Da, bineînţeles. Scuză-mă.

Cathy luă carnetul de livrări şi putu să constate că acolo era trecut numele lui Dan.

Nu era de mirare că nu ştia nimic despre această comandă! Dar cum de făcuse Dan o asemenea comandă? Ea se ocupa cu probleme de felul ăsta. In plus, cel puţin ar fi putut să-i spună că schimbau furnizorul!

Nu numai că ieşea cu altcineva astă-seară, ci în plus, se amesteca în treburile ei.

- Poţi să mai aşteţi un minut? întrebă ea. Numai un minut, te rog.

Inainte de orice obiecţie a comisionarului, femeia traversă bucătăria cu pas hotărât.

- Dan! strigă ea împingând uşa care dădea în sala restaurantului. Poţi să vii o clipă în bucătărie?

Un zâmbet larg lumină chipul lui Dan în clipa în care îl văzu pe comisionar.

- Ai ajuns în cele din urmă! Credeam că nu mai vii. Pune cutiile pe masa de acolo.

Bătând darabana pe masă, Cathy încerca să se stăpânească.

- Dan, despre ce-i vorba?

- Chipsuri, o lămuri el sărutând-o pe vârful nasului.

El deschise o cutie.

- Dar avem deja un furnizor, obiectă Cathy. In plus, suntem fideli aceleiaşi mărci de ani de zile.

- Ştiu, şi tocmai aici e problema. Nu prea au gust şi rîncezesc destul de repede.
- Dar.

Cathy luă punga pe care i-o întindea Dan.

- Să nu spui nimic înainte de a încerca!
- Dar.
- încearcă!

Sceptică, femeia gustă. Era delicios, bineînţeles, dar furia o făcea să nu vrea să recunoască.

- Ce părere ai? întrebă Dan.
- Da, nu-i rău. Mmm, dar nu asta contează acum. Mai am multe lucruri de făcut!

Uitându-se când la unul, când la celălalt, comisionarul nu ştia cui să-i ceară să semneze de primire. După ce se uitase cu o oarecare condescendenţă la Cathy, îi înmână carnetul şi pixul lui Dan, ceea ce o irită şi mai mult pe tânăra femeie.

După ce comisionarul plecă, femeia explodă în sfârşit.

- Dacă aveai de gând să schimbi

furnizorul, puteai cel puţin să-mi spui şi mie!

- Eşti supărată pe mine? o întrebă cu un zâmbet ironic pe buze.

- Supărată! De ce-ar trebui să fiu supărată. Of! Termină! Lasă-mă-n pace când sunt furioasă!

- Cathy, te ador când îţi ieşi din fire!

Neţinând seama de interdicţia ei, o mai sărută o dată pe vârful nasului.

- Oh.

Atunci când Cathy îl putu în sfârşit împinge, el luă punga cu chipsuri şi porni spre uşă.

- Să nu uiţi să-mi rezervi un dans! mai spuse el înainte de a ieşi.

*

* *

Dacă nu şi-ar fi pierdut timpul schimbându-se de zece ori, n-ar fi fost în asemenea întârziere pentru bal, îşi spuse Cathy rujându-şi buzele. Neputându-se hotărî, încercase diferite ţinute, pentru ca până la urmă să se hotărască la o rochie lungă, neagră, care o făcea să pară o sirenă din anii patruzeci. I-o dăruise fratele ei în urmă cu câţiva ani, însă Cathy nu îndrăznise niciodată s-o poarte.

Astăzi, era ocazia la care se gândea de atâta vreme!

Imbrăcată în sfârşit, femeia se încălţă cu pantofii cu toc şi ieşi din apartament.
Besie şi Wilfred trecuseră deja prin restaurant să ia platourile pregătite, şi ei nu-i mai rămânea altceva de

făcut decât să se ducă la sala municipală. Cu pas grăbit, străbătu străzile oraşului, în aerul călduţ de vară. Străzile erau luminate ca de Crăciun. în depărtare, putea să-i audă pe muzicanţii care cântau primele melodii.

Ajungând, Cathy se opri o clipă ca să-şi scoată o pietricică ce-i intrase în pantof.

- Unde-i Dan? o întrebă imediat Besie. Iar v-aţi ciondănit?

- Nu, nicidecum. Domnul Beliott avea o întâlnire.

- *Domnul Beliott?* O întâlnire?

Besie se uită la Cathy de parcă i-ar fi spus că Dan era un spion primejdios în slujba unei puteri străine. Apropiindu-se de bufet, tânăra femeie ridică din umeri, încercând să adopte o atitudine degajată.

- în orice caz, aşa mi-a spus.

- Ce fel de întâlnire?

- Nu ştiu. Nu l-am întrebat.

Vizibil contrariată, Besie clătină din cap.

- Draga mea, tu eşti de vină. Dacă nu te-ai fi purtat cu bietul om aşa cum ai făcut-o de la bun început, n-ar fi ieşi astă-seară cu altcineva! Ce-ai de gând să faci?

- Besie! exclamă Cathy, iritată. Dacă vrea să iasă cu altcineva, e dreptul lui, până la urmă!

„In fine, nu-i chiar aşa“, îşi spuse în sinea ei. Din toată fiinţa se opunea acestei libertăţi. Cum putuse să-i facă aşa ceva?

In fond, trebui să admită cu tristeţe, Besie avea dreptate. Era vina ei. Ţinând seama cum se purtase cu el de la început, nu putea să-l învinuiască pe Dan. Totuşi, în aceste ultime săptămâni, crezuse că totul fusese dat uitării. Se vede că se înşelase!

- E dreptul lui. spui tu! exclamă Besie fără să ridice glasul.

Cathy se crispă văzând un grup de bărbaţi apropiindu-se de bufet. Zâmbindu-le puţin forţat, le prezentă platourile cu sandvişuri. După ce ei se îndepărtară, Besie trecu din nou la atac.

- Ştiu că nu-ţi place să primeşti sfaturi.

- Exact. Şi sper că n-ai de gând să-mi dai sfaturi, nu-i aşa? întrebă Cathy stăpânindu-se

să zâmbească.
De când se cunoşteau, Besie se amestecase întotdeauna în afacerile ei, copleşind-o cu sfaturi şi comentarii de toate felurile.
- Nimeni nu m-a împiedicat niciodată s-o fac!
Cu pumnii strânşi în şolduri, bătrâna se încruntă ca o femeie respectabilă furioasă.
- Incă de când a venit ţi-am spus că nu-i ca ceilalţi, că n-are nimic de-a face cu prietenii obişnuiţi ai lui

Alan. A venit timpul să-ţi dai şi tu seama cum stau lucrurile. Dacă nu deschizi bine ochii, o să-l pierzi înainte de a-l fi găsit. Nu sunt pline străzile de bărbaţi ca Dan. N-are nici un rost să-ţi mai spun că este îndrăgostit lulea de tine. Orice proastă şi-ar da seama!

Poate că Besie avea dreptate. Vedea nişte lucruri pe care ea nu le remarca? însă dacă Dan era nebun după ea, de ce-şi invitase o altă parteneră la bal?

- Ai face bine să te gândeşti la ce ţi-am spus, o sfătui Besie înainte să se îndrepte spre Wilfred.

Rămasă singură, Cathy îşi plimbă privirea prin sală. Veniseră majoritatea locuitorilor din

Libertyville, încântaţi întotdeauna să participe la această sărbătoare care mai înviora viaţa micului oraş.

Deodată, femeia îl observă pe Dan plimbându-se în capătul celălalt al sălii. îl urmări cu privirea, şi-l văzu oprindu-se lângă Jaqueline şi spunându-i ceva la ureche.

îi îngheţă sângele în vine. Deci, despre ea era vorba!

Se părea că această creatură îl urmărise cu atâta asiduitate încât până la urmă îl determinase să depună armele.

Cathy îşi privi imaginea reflectată într-o uşă de sticlă şi căzu pe gânduri. Dacă acum câteva minute

avea impresia că semăna cu o vampă din anii patruzeci, acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Faţă de Jaqueline şi rochia ei de un roşu aprins, părea mai degrabă o pensionară din anii patruzeci. De ce era mirată că Dan preferase să iasă cu senzuala Jaqueline?

Cum el venea spre bufet, Cathy se prefăcu foarte ocupată să aranjeze sandvişurile care nu mai aveau nevoie de nici un aranjament.

Cu costumul lui bleumarin şi cămaşa albă, Dan era pur şi simplu irezistibil. Părul încă

umed care făcea să-i atârne un cârlionţ pe frunte îi dădeau aerul acela de copil care-i plăcea lui Cathy atât de mult.

- Oh, eşti chiar tu, Cathy! Ce rochie frumoasă! exclamă el cu admiraţie.

- Aşa crezi? întrebă ea continuând să pună în ordine măslinele şi pateurile.

- Şi încă cum!

Dan o prinse de mâini. Ar fi trebuit să caute să se elibereze imediat, Cathy o ştia foarte bine, dar avea nevoie să-l atingă, să ştie că se interesa puţin şi de ea, chiar dacă era cu altă parteneră.

- Unde este Jaqueline? întrebă ea, înainte de a regreta această întrebare.

-Jaqueline? La drept vorbind, nu ştiu nimic despre ea. Puţin îmi pasă.

- Chiar aşa?

- Da, dar n-are nici o importanţă. De fapt, mă întreb unde este invitata mea. N-ai văzut-o?

Ce tupeu! Să-i pună ei întrebarea asta!

- Sunt aici! anunţă Vera agitându-şi o mână cu mănuşă albă. Ah, Cathy! Eşti încântătoare astă-seară!

Cu ochii scânteind de fericire, bătrâna

doamnă îşi strecură mâna pe sub braţul lui Dan.

- Nu crezi că e frumos din partea lui să mă însoţească la bal? Trebuia să fie domnul Epcott, dar am avut ieri o mincă neînţelegere. Am vrut foarte mult să vin dar, vezi tu, pentru o doamnă ca mine n-ar fi fost bine să vin singură. Atunci, Dan s-a oferit să fie cavalerul meu.

Aruncă o privire recunoscătoare spre Dan, care o bătu pe mână. Părea să fie vorba de o afecţiune sinceră între ei. Pe de altă parte, Cathy simţi un puternic elan de dragoste pentru Dan.

Cu toate astea, cum îndrăznise s-o lase să creadă că ieşea cu o altă femeie?

- Vera? o întrebă Dan. Pot să te las să te ocupi de bufet o clipă. I-am promis un dans lui Cathy.

- Bineînţeles, cu mare plăcere!

Intrând în spatele mesei ca s-o înlocuiască pe Cathy, Vera se făcu că-i alungă ca pe muşte.

- Duce-ţi-vă, dragii mei şi dansaţi! Poate că domnul Epcott o să treacă totuşi., adăugă ea încrezătoare.

Dan o prinse pe Cathy de braţ s-o conducă pe

ringul de dans. Instrumentiştii începuseră un vals, şi femeia fu fericită să se lase în voia paşilor lui.

- De ce nu mi-ai spus că Vera te va însoţi? întrebă femeia nu peste mult timp.
- Dar nu m-ai întrebat!

Cathy îl privi neîncrezătoare ; era convinsă că-i ascunsese intenţionat lucrul ăsta, ca s-o facă geloasă.

- Ai fost geloasă? o întrebă la rândul lui.
- Eu?

Făcând ochii mari, femeia mimă cea mai sinceră uimire.

- Da, tu.

Dan o strânse mai tare în braţe şi o conduse încet către uşă.

- Unde mergem?

In celălalt capăt al sălii, Cathy o zări pe Besie care-i privea zâmbitoare.

- Afară. Să vorbim.
- Dar putem să vorbim foarte bine şi aici, nu?

Ii trebuiră câteva secunde pentru a se obişnui cu întunericul. Era o lună arcuită şi stelele sclipeau în înaltul cerului.

- Ceea ce avem să ne spunem o putem

face într-un loc mai retras, murmură Dan făcând-o să se sprijine cu spatele de perete.
Aici.
Glasul lui răguşit o făcu să simtă un fior de plăcere.
- Aici? murmură femeia, în vreme ce el se apropia şi mai mult.
O prinse de mijloc şi cu un gest tandru îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.
- Atunci, recunoaşte că ai fost geloasă.
- N-am fost.
Fără s-o prevină, Dan puse hotărât stăpânire pe buzele ei.
- Ce spuneai? o întrebă mult timp după aceea.
- De acord. Am fost geloasă, recunoscu Cathy, dezorientată de multitudinea de emoţii şi senzaţii care o asaltau.
- Am ştiut.
Inima ei bătea gata să-i spargă pieptul.
- Şi între noi, nu este vorba numai despre un restaurant, nu-i aşa? mai şopti Dan mângâind-o pe obraz.
- Da.
După această mărturisire, se mai sărutară o dată, mai intens decât înainte. Pe urmă, Dan se retrase şi o privi în ochi.

- Te iubesc, Cathy Bryo. Te iubesc.

O fericire extraordinară copleşi inima tinerei femei în clipa aceea. Dan o iubea!

- Cathy?

El se dădu înapoi ca s-o privească mai bine. In ochii lui putu citi aşteptarea, speranţa şi se simţi bulversată.

- Şi eu te iubesc! se grăbi şi ea să-i mărturisească. Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

- Oh, Cathy! Dragostea mea!

Gura lui Dan se aplecă spre cea a lui Cathy ca să-i mângâie cu blândeţe buzele. Atingerea aceasta fu tot atât de uşoară ca adierea unei brize. Apoi, cu un geamăt de plăcere, Dan o sărută hotărât. Prinsă de acest vârtej delicios, Cathy îi răspunse la fel, trecându-şi degetele prin părul des al companionului ei.

Mâna lui Dan urcă spre pieptul femeii ca să-i cuprindă sânul. In clipa aceea, ei i se păru că avea să se topească sub această mângâiere îndrăzneaţă. Era teribil şi minunat în acelaşi timp.

Lăsându-se în voia intimităţii protectoare a mâinii lui Dan, se gândi că nu se mai simţise niciodată aşa.

In sfârşit, se îndepărtară unul de celălalt, cu răsuflarea tăiată.

- Ah, iată-vă! V-am căutat peste tot.

Era Besie, care stătea în pragul uşii.

Cathy încercă imediat să scape din braţele lui Dan, însă acesta o strânse şi mai tare.

- Ai nevoie de ceva, Besie? întrebă el calm.
- Vera şi domnul Epcott iar s-au luat la harţă! Parcă nu-s în toate minţile! Trebuie repede înlocuită Vera din spatele bufetului, alfel o să-i toarne în cap vasul cu punci domnului Epcott. Mi-a spus că dansaţi. Nu-i prea uşor, afară, fără muzică.
- Totul depinde de dansul despre care este vorba, răspunse Cathy zâmbindu-i cu subînţeles.

în faţa expresiei consternate a lui Besie, Dan izbucni în râs.

- Haide, Cathy. Ar fi mai bine să ne întoarcem. Am dansat destul pentru astă-seară.

Luându-le de mână pe cele două femei, Dan le conduse înăuntru.

- Ce s-a-ntâmplat? întrebă Besie după ce Dan le lăsă în spatele bufetului să se ducă să-i împace pe Vera şi pe domnul Epcott.

- Ce te face să crezi că s-a-ntâmplat ceva?
- Ascultă, frumoasa mea! N-am apărut după ultima ploaie. Şi pe urmă, am fost şi eu tânără.
- Ah da? replică maliţioasă Cathy. Povesteşte-mi!

- Tu eşti altfel, continuă Besie privind-o atent. Ştiu ce înseamnă să fii. Eşti îndrăgostită!

Bătrâna râse bucuroasă, apoi fără să-i mai lase timp lui Cathy să răspundă, adăugă:

- Am ştiut eu! Am ştiut! Este un tip extraordinar. Nu ţi-am spus eu?

în aceeaşi clipă, Wilfred se apropie de bufet privind-o pe Besie cu nişte ochi care-i trădau sentimentele. Fără îndoială, era îndrăgostit de Besie. Era minunat!

- Mmm. Besie, cred că Wilfred te aşteaptă.

Auzind aceste cuvinte, Besie se întoarse şi un zâmbet larg îi lumină chipul destul de veştejit.

- Besie, vrei să dansăm? întrebă Wilfred.
- Cu plăcere!

Trecându-şi braţul pe sub cel al cavalerului ei, îl urmă spre ringul de dans. Cathy îi privi cum se îndepărtau şi îşi spuse că erau foarte potriviţi .

în celălalt capăt al sălii, îl zări pe Dan.

- Te iubesc, articulă ea în linişte.

El îi zâmbi din toată inima şi strigă în gura mare:

- Şi eu te iubesc!

Imediat, toate capetele se întoarseră spre el şi un hohot de râs animă toată sala. Pe de altă parte, Cathy simţi că se înroşeşte ca un rac, dar nu căută să se ascundă sub masă.

îl iubea pe Dan şi ceea ce spuneau ceilalţi nu mai avea nici o importanţă.

Capitolul 9

- Atunci? Nu-mi povesteşti şi mie ce s-a întâmplat cu Dan?

In dimineaţa aceea de luni, curiozitatea lui Besie era mai stârnită ca niciodată.

- Ei bine, după balul de sâmbătă seara, m-a condus acasă. Şi ieri, am mers la lac împreună. Cam asta e tot, încheie Cathy ridicând din umeri.

Nu era chiar aşa, dar Besie trebuia să se mulţumească deocamdată cu atât.

- Ah, da?

Neîncrederea bătrânei era evidentă, dar Cathy n-avea chef să le vorbească tuturor despre noile ei sentimente. Totul se întâmplase prea recent.

- Te cunosc de mică, începu Besie, gata să

începă să plângă. I-am cunoscut bine şi pe ai tăi. Şi ca să fiu

sinceră, pierdusem speranţa c-o să întâlneşti un bărbat serios. Eşti atât de încăpăţânată şi mândră, şi mult prea independentă! Crede-mă, Dan e un băiat bun. Am ştiut asta de cum l-am văzut.

- Ştiu, încuviinţă Cathy, care nu-şi dădea seama unde vroia să ajungă bătrâna.

- Ţine minte un lucru: independenţa ta şi restaurantul n-or să-ţi ţină noaptea de cald! Ai nevoie de un bărbat, şi Dan este cel care-ţi trebuie. Nu lăsa nimic să distrugă ceea ce este între voi. Pentru prima oară în viaţa ta, te văd fericită. Ai avut grijă de Alan, a venit timpul să te gândeşti la tine.

Besie se ridică pe vârfuri şi o sărută pe Cathy pe obraz.

- Acum, dă-mi mie şorţul şi lasă-mă să fac treabă! spuse tânăra femeie pe un ton ursuz. Wilfred este în sală şi are o foame de lup. Vrea un sandviş şi o pungă cu noile chipsuri.

In clipa aceea se auzi un ciocănit la uşa din spate.

- Du-te şi ocupă-te de Wilfred al tău. Mă duc să văd cine este.

Când deschise uşa, Cathy nu putu să-şi stăpânească un mic strigăt de uimire.

- Salut, surioară!

- Alan!

Bucuroasă, puse mâna pe el şi-l trase înăuntru.

- Oh, Alan! Lasă-mă să mă uit la tine. Arăţi nemaipomenit!

Lacrimi de fericire îi scăldau ochii. Trecuse atâta timp de când nu-l văzuse. Dan era aici şi Alan se întorsese. Minunat!

- Eşti tot slab, declară ea sărutând-şi fratele mai mic pe obraz. Şi n-ar strica să mai treci pe la frizer!

- Nici tu nu te-ai schimbat deloc: aceeaşi cloşcă grijulie dintotdeauna!

- Cât o să rămâi?

- Nu ştiu. Am trecut doar să văd ce mai faci.

- Eu sunt bine. Aşteaptă să te vadă Besie! O să fie atât de încântată.

- S-ar zice că lucrurile nu s-au schimbat.

Pe urmă, trăgând cu nesaţ aer în piept, făcu o mutră de gurmand.

- Este luni. Pun pariu că faci limbă cu măsline.

- Ti-e foame!

- Nu-ţi face griji pentru mine, surioară.

Acum sunt băiat mare.
Cathy nu era prea convinsă că se schimbase. Nu putea să nu se gândească de ce venise fratele ei şi îndrăznea să spere că nu mai făcuse vreo prostie.
- Cum merge restaurantul? întrebă nou-venitul punând mâna şi începând să ronţăie un morcov curăţat. Tu şi Besie vă descurcaţi?

- Nu mai sunt doar eu şi Besie, răspunse Cathy zâmbind. Mai este şi Dan. A venit de o lună şi trebuie să-ţi spun că. Alan? Ce s-a-ntâmplat?
Tânărul pălise brusc.
- Dan Beliott e aici?
- Bineînţeles. Credeam că ştii.
- Ce face aici?
- Alan, nu ştiai că.
- Cathy! Domnul Epcott întreabă dacă n-ai un os pentru Beau.
Dan se opri brusc văzându-l pe Alan, în timp ce acesta parcă nu mai era în apele lui. La mijloc, Cathy se uita pe rând când la unul când la celălalt, fără să înţeleagă.
- Ce naiba se-ntâmplă? întrebă ea până la urmă.
- Bună, Alan! spuse Dan cu un calm straniu.

- Salut, Dan! bâigui Alan, vizibil stânjenit. Ce. ce faci aici?
- Cred că ştii foarte bine, nu?
Alarmată de această turnură pe care o luau lucrurile, Cathy se gândi să intervină în discuţie.
- Nu-ţi face griji, am banii, răspunse până la urmă Alan.
- Banii? Despre ce bani vorbeşti? întrebă femeia îngrijorată.

- Cathy, este o afacere între mine şi fratele tău.
Dan nu vroia s-o lase să tragă nişte concluzii pripite.
- Dacă este vorba despre fratele *meu* şi restaurantul *meu,* cred că am şi eu dreptul să ştiu despre ce e vorba.
- Nu te supăra, Cathy. Dan mi-a împrumutat nişte bani.
- Şi?
- Şi mi-e teamă că am şters-o înainte să-i dau înapoi.
- îi. datorezi bani lui Dan?
- I-am dat o jumătate din restaurant în gaj. Urma să-i dau înapoi, crede-mă. Dar lucrurile nu s-au întâmplat aşa cum

plănuisem. Nu credeam c-o să vină să mă caute aici.
Vorbele fratelui ei aproape îi făceau greaţă. Simţea că inima i se frânge în bucăţele mici, în timp ce pământul parcă-i tremura sub picioare.
Totul era clar acum! De asta venise Dan! De asta insistase să rămână! Ca să-şi recupereze banii! Nu rămânea pentru ea sau pentru restaurant, îşi spuse Cathy, cu lacrimi în ochi. Nu, singurul lucru care-l interesa era să-şi recupereze banii!
Ceilalţi prieteni ai lui Alan abuzaseră de ospitalitatea ei, şi-i ceruseră bani. Dan însă, îi furase inima!

- Alan. spuse ea liniştită. Du-te sus să te odihneşti. Mă ocup eu de restul.
Alan şovăi un moment, apoi ieşi, cu capul plecat.
- Nu crezi că ar fi timpul să-l laşi să se ocupe singur de afacerile lui? Acum, este băiat mare.
Aceste cuvinte stârniră furia lui Cathy. Cum îndrăznea să spună aşa ceva? Avusese atâta încredere în el. şi o trădase.
- Ieşi afară! Pleacă din restaurantul şi din

viaţa mea! Imediat!

- Cathy, ascultă-mă. Lasă-mă să-ţi explic. Nu-i ceea ce crezi tu, se apără Dan prinzând-o de mâini.

- M-ai minţit! Nu mă iubeşti şi puţin îţi pasă de restaurant. Singurul lucru care te interesează sunt afurisiţii tăi bani! Ai ştiut că Alan se va întoarce, mai devreme sau mai târziu. De asta ai venit! De asta ai rămas, nu-i aşa?

- Nu eşti deloc obiectivă. Dă-mi o şansă să-ţi explic.

- Obiectivă!

Omul ăsta o înşelase şi-i cerea să fie obiectivă! Ce îndrăzneală!

- Ieşi de-aici imediat! strigă femeia împingându-l spre uşă. Nu mai am nevoie de tine. Nici aici, nici în viaţa mea!

- Doar nu vorbeşti serios, Cathy? Te iubesc şi am nevoie de tine.

Iubire! Da, exact despre asta era vorba. îl iubise, şi acum.

- Singurul lucru pe care-l aşteptai de la mine, era să-ţi recuperezi banii! Dar nu-ţi face griji. O să am grijă să ţii dau înapoi. Acum, pleacă!

Cathy îi întoarse spatele ca să-şi ascundă lacrimile şi deprimarea.
în spatele ei, uşa se trânti.
Ce proastă putuse să fie! Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji şi izbucni în hohote de plâns.
- Oh, Dan! gemu tânăra femeie.
Numai faptul că-i rostea numele îi zdrobea inima. îi dăruise dragostea ei şi el o înşelase. N-avea să i-o ierte niciodată!
- Cathy? Dar ce se-ntâmplă? întrebă Besie intrând în bucătărie. Ce nu merge, draga mea?
Când o văzu, Cathy se duse şi se refugie în braţele ei, plângând în hohote.
- Of, Besie! îi răspunse tânăra femeie după ce se mai linişti puţin. Dan m-a minţit. S-a folosit de mine. Nu-i pasă nici de restaurant, nici de mine. A venit doar pentru că Alan îi datora nişte bani. A rămas doar să-l aştepte să se întoarcă.

- Ce-i cu scorneala asta? Sunt sigură că este vorba de o neînţelegere. Nu-ţi face griji. Totul se va aranja între tine şi Dan. Te iubeşte.
Ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei,

Cathy se ridică.

- Mă iubeşte? Singurul lucru care-l interesează pe omul ăsta sunt banii lui! Am înţeles foarte bine!

Avea inima frântă, dar măcar rămânea cu restaurantul. Dar la ce bun? Fără Dan şi iubirea lui, localul nu mai însemna nimic pentru ea.

Un nou val de lacrimi îi inundă faţa şi Besie o strânse blând în braţe.

- L-ai lăsat măcar să-ţi dea o explicaţie? Cunoscându-te destul de bine, cred.

- Besie, n-are ce să-mi explice! Tocmai l-am dat pe uşă afară, şi dacă mai pune piciorul pe aici, vreau să-l împuşti! Inţelegi? Acum, poţi să te ocupi singură de restaurant? Trebuie să mă duc sus să-l văd pe Alan.

- Ar fi trebuit să ştiu şi eu că Alan e sus, bombăni bătrâna servitoare. Băiatul ăsta aduce numai ghinioane. Ţi-am spus asta întotdeauna, Cathy. De multă vreme trebuia să primească o pedeapsă bună.

- Nu este momentul acum, Besie. Fiecare lucru la timpul lui. Mă întorc imediat.

La etaj, femeia trecu prin mai multe camere până să-şi găsească fratele. Era aşezat de-a

curmezişul patului din camera lui.

- îmi pare rău, Cathy! spuse el imediat. Nu ştiam c-o să vină aici. Ţi-a făcut necazuri?

Cu un gest tandru, Cathy îl atinse cu o mână pe obraz. Bietul Alan! îşi spuse în sinea ei. Bietul băiat, iresponsabil.

- Ai banii pe care i-i datorezi? întrebă sora mai mare aşezându-se pe marginea patului.

- Da. Sunt aici.

Alan scoase un teanc de bancnote şi-i întinse surorii lui. Aceasta nici nu-şi dădu osteneala să-i numere ; era mai bine să nu ştie cât valora dragostea ei.

- Ce-o să faci? o întrebă Alan.

- Să-mi răscumpăr jumătatea mea de restaurant, răspunse ea punând banii în buzunarul de la spate al pantalonilor. Acum, odihneşte-te. Mă întorc când o să închid. O trimit pe Besie să-ţi aducă ceva de mâncare.

- Cathy?

O privea cu ochii lui de puşti care ar fi îmblânzit şi cea mai dură inimă.

- Ce?

- îmi pare rău, surioară.

- Stai liniştit, am eu grijă.

în mai puţin de trei minute, Cathy ajunse la Vera.

Trăgând adânc aer în piept, bătu la uşă. Ştia c-o să-l găsească aici pe Dan. Şi singur. pentru că Vera era la restaurant.

Chipul lui Dan se lumină când văzu cine venise şi o luă imediat în braţe.

- Cathy!

Ea închise ochii pentru o clipă; vroia să profite de fericirea pe care o simţea de fiecare dată când era în braţele lui. Lacrimile erau gata s-o podidească, dându-şi seama că era pentru ultima oară.

Niciodată, niciodată nu va mai avea încredere în nimeni!

Deodată, Cathy îşi reveni şi-l împinse.

- Uite banii pe care ţi-i datora Alan, spuse ea scoţând teancul de bani din buzunar. Cred că ai ceva care nu-ţi mai aparţine.

El se uită la bani, pe urmă la chipul lui Cathy.

- Nu este nevoie. Lasă-mă să-ţi explic.

- N-ai nimic de explicat. Tu ţi-ai recuperat banii şi vreau să-mi dai înapoi hârtia lui Alan. îţi aduci aminte

de ea, nu-i aşa? Faimoasa hârtie pe care mi-ai băgat-o sub nas de cum ai venit. Ai banii, eu vreau hârtia şi restaurantul.

Cum Dan o privea lung, Cathy se temu să nu se trădeze. îl iubea atât de mult! Ce n-ar fi dat să se trezească şi să afle ca nu fusese decât o neînţelegere.

Până la urmă, bărbatul scoase hârtia din portofel şi i-o întinse.

- Mulţumesc, spuse ea cu răceală strângând-o în mână.

- Cathy, povestea noastră nu s-a sfârşit, spuse Dan pe un ton aproape ameninţător. N-o să-ţi fie uşor să scapi de mine! Te iubesc.

- Ascultă-mă bine, Dan Beliott. Dacă te mai văd vreodată în restaurant, am să pun să fii arestat pentru violare de domiciliu! în timp ce se îndepărta alergând spre restaurant, Cathy îl auzi râzând în spatele ei.

Capitolul 10

- Cathy, uite că te ţine de două zile! Cât crezi că o să te mai porţi ca o proastă?

Cathy ridică din umeri şi se concentră mai departe asupra cremei pe care o făcea.

Vorbise cu Besie câteva ore despre Dan, dar bătrâna nu vroia să înţeleagă că totul se sfârşise între ei.

- Nu mă port ca o proastă! Ti-am spus deja că Dan Beliott a ieşit din viaţa mea şi din restaurantul meu. Este mult mai bine aşa!

Şi totuşi, se chinuia numai dacă vorbea sau se gândea la el. De două zile, nu mâncase. Nu dormise două nopţi, tulburată de amintirea celui pe care-l iubise. O să mai fie vreodată în stare să intre în bucătărie fără să se mai gândească la el?

Făcea tot ce putea să se concentreze la ceea ce avea de făcut, dar era greu. Foarte greu. în restaurant, reuşea să afişeze o expresie liniştită, însă o dată ajunsă în apartamentul ei, dădea frâu liber amărăciunii care o chinuia. îl iubea şi avea neapărat devoie de el.
Dar era prea târziu. Cathy îşi impusese să nu mai aibă nevoie de nimeni. Şi trebuia să reuşească.

- Ai nevoie de un bărbat, începu din nou Besie. Ar fi timpul să-ţi dai şi tu seama!
- N-am nevoie de nimeni. Totul mergea foarte bine înainte de venirea lui, şi o să fie perfect şi fără el! Şi pe urmă. te am pe tine!

în ciuda zâmbetului timid al tinerei femei, Besie rămânea tot bosumflată.

- Besie! îşi ieşi din sărite Cathy. Cum vrei să-mi vin în fire dacă-mi vorbeşti tot timpul de el? Nu mai vreau să abordăm subiectul ăsta, de acord?

- Bine. Cum vrei tu.

Bătrâna luă un platou cu farfurii curate şi porni către salonul restaurantului.

- De fapt, spuse ea înainte de a ieşi, Alan e afară şi ar vrea să-ţi vorbească. Vera şi domnul Epcott se bălăcăresc în mijlocul restaurantului, şi nu mai pot să-mi văd de treabă cu paiaţele astea în picioarele mele.

Cathy oftă prelung, exasperată. N-avea destule probleme pe cap ca să mai trebuiască să se ocupe şi de ale altora?

- Acum de ce se ceartă?

- Din cauza banchetei, ca în urmă cu o lună.

- Credeam că Dan a rezolvat problema o dată pentru totdeauna. Bine, o să am eu grijă! Du-te şi spune-i lui Alan că vin la el într-un minut. Mai întâi trebuie să mă ocup de Vera şi domnul Epcott.

- Nişte nebuni! comentă Besie ieşind.

Cathy o urmă şi se duse direct la cei doi clienţi fideli care stăteau faţă în faţă.

- Ce s-a mai întâmplat?

Văzându-l pe Beauregard în braţele domnului Epcott, înţelese imediat.

Asta mai lipsea! Dacă se întorcea Tibit, închidea imediat localul din cauza blestematului ăsta de câine! Dan o salvase o dată. însă Dan nu mai era aici! îşi aduse aminte.

- Domnule Epcott, poţi să-mi spui ce caută Beauregard aici? Ştii foarte bine că n-are voie să intre. O să-mi pricinuieşti necazuri serioase! Dacă departamentul sanitar află ce se-ntâmplă, o să-mi închidă restaurantul fără nici o discuţie!

- Ti-am spus şi eu! interveni Vera care se întoarse apoi spre Cathy. I-am explicat că nu vrei să intre aici

sacul ăsta de purici, dar n-a vrut să mă asculte. Este atât de răutăcios încât nu vrea să asculte pe nimeni!

- Răutăcios? în orice caz nu destul de fraier ca să nu-mi dau seama că te-ai aşezat pe băncuţa mea! Pe băncuţa noastră, se corectă domnul Epcott mângâindu-l pe cap pe fidelul lui tovarăş.

- Un om care vorbeşte cu câinele lui nu poate fi altceva decât un fraier, replică Vera. Şi pe urmă, nu este bancheta voastră ci este a

mea! Dan mi-a dat-o. Pentru că sunt clienta cea mai importantă a acestui restaurant.

- Nu mai spune! în orice caz, câinele ăsta e mult mai inteligent decât tine. Cel puţin, el ţine la mine!

Cathy se uita când la unul, când la celălalt. Se părea că se certau despre cu totul altceva decât de câine sau de banchetă.

- Şi eu ţin la tine, replică Vera punându-şi mândră pălăria.

- Atunci, de ce-ai spus că nu te căsătoreşti cu mine?

„ Ce mai este şi povestea asta?“ se întrebă Cathy,

complet buimăcită. Domnul Epcott o ceruse de soţie pe Vera? Era de necrezut!

- Din cauză că nici măcar nu ştii cum se face conform protocolului! răspunse Vera.

- Ah, da? Şi ai putea să-mi spui ceva despre acest „protocol“?

Făcând un efort vizibil de a se controla, Vera începu să explice:

- Dragă domnule Epcott! Nici o femeie nu vrea să audă spunându-i-se că e bine să trăieşti în doi pentru că în felul ăsta economiseşti nişte bani. Aceasta nu este o motivaţie pentru o cerere în căsătorie!

- Totuşi, ăsta-i adevărul, nu-i aşa? Ce-i

rău în asta?

- Nici unei femei nu-i place să fie comparată cu o înlesnire fiscală, asta-i tot! Orice fraier şi-ar da seama de asta!

- Pe cine consideri fraier, mă rog?

Disputa ameninţa să se încingă prea tare, aşa încât Cathy se hotărî să intervină energic.

- Destul! Terminaţi imediat teatrul ăsta!

- Cathy? Ce te-a apucat să strigi la noi? Şi în primul rând, unde-i Dan? întrebă Vera căutându-l din priviri. Sunt sigură că el o să găsească o soluţie. întotdeauna găseşte una. Şi pe urmă, cel puţin, el nu ridică glasul niciodată!

- Da, aşa este! confirmă domnul Epcott.

Neştiind la ce sfânt să mai facă apel, Cathy ridică
din umeri. De ani de zile, se repeta mereu aceeaşi scenă. Trebuia să-i pună capăt.

- Bine! spuse patroana localului, presată de timp. Vera, vrei să te căsătoreşti cu domnul Epcott, aici de faţă?

- Mmm.da! Dacă mi-o cere aşa cum trebuie, răspunse cea întrebată.

- Şi dumneata, domnule Epcott, vrei să te căsătoreşti cu Vera, aici prezentă?

- Păi am cerut-o deja, nu?

Cathy îi luă pe amândoi de mână şi-i conduse până la uşă.

- Nu este decât ora trei. Dacă vă grăbiţi, mai puteţi ajunge la primărie ca să obţineţi certificatul de căsătorie înainte de a se închide. Haideţi! Repejor! Repejor! îi îndemnă văzându-i că se pregăteau să protesteze. Uşurată, patroana se rezemă cu spatele de uşă după plecarea lor.

- Bravo! o felicită Besie. Următorul! adăugă bătrâna arătând spre Alan cu bărbia. Cathy încuviinţă şi porni spre fratele ei, care bea o cafea în capătul salonului.

Spera s-o anunţe că se săturase să hoinărească prin lume, că vroia să se stabilească acolo şi să nu mai plece nicăieri. După plecarea lui Dan, încă două braţe de muncă ar fi fost binevenite.

- Vroiai să mă vezi? întrebă ea.

- Ei bine. O să plec în Kansas City şi.

- Pleci?. Dar de-abia ai venit. Şi cum o să te descurci cu banii? Nu mai ai nimic!

Şi pe urmă, cum îndrăznea să plece aşa, fără măcar s-o întrebe dacă n-avea nevoie de el?

Dan avea dreptate. Poate venise vremea să-l lase pe Alan să-şi trăiască viaţa. Dacă vroia să

plece, să plece! Dar să nu mai conteze pe ea să-l scoată din necazuri. De acum înainte, trebuia să fie responsabil pentru ceea ce făcea.

- Nu-ţi face griji, Cathy. N-am nevoie de bani.

- Foarte bine! Dar de data asta, o să te descurci singur. Eşti fratele meu, ţin la tine, dar nu mai conta pe mine să te scot din încurcătură! Este clar?

Alan se înroşi, apoi încuviinţă clătinând din cap.

„ Cel puţin, acum ştie regulile jocului“ îşi spuse Cathy.

- Ar fi mai bine să plec, spuse el ridicându-se. Pa, surioară!

O sărută pe obraz şi ieşi.

Cathy îl privi plecând, dintr-o dată, extrem de obosită. Alan plecase din nou şi rămânea singură. Cu ochii plini de lacrimi, se uită îndelung la încăperea goală.

- Of, Dan! murmură tânăra femeie, sfârşită.

*

* *

- Cathy! Ai face mai bine să vii să vezi. E mai rău ca-n iad!

Cathy o privi pe Besie, epuizată. Astăzi,

avusese deja de-a face cu fratele ei, cu Vera şi domnul Epcott şi chiar cu bătrânul Beauregard. Nu mai vroia să ştie de absolut nimic!

- Ce se-ntâmplă? întrebă fără să-şi ridice nasul din budinca pe care o făcea.

- Este o întreagă echipă de muncitori, afară. Ne blochează parcarea şi strada.

- Ei şi?

- E un bărbat care vrea să vorbească imediat cu tine!

- Bine. bine. bine! spuse Cathy ştergându-se pe mâini cu un prosop. Mă duc să văd despre ce-i vorba.

în realitate, Cathy nu era atât de sigură pe ea cum vroia să pară. Tot ce vroia era să se cuibărească undeva, într-un loc liniştit şi să plângă, să-şi verse tot amarul.

- Grăbeşte-te! insistă Besie. Nu sunt sigură cum stau lucrurile.

- Nu mă zori aşa! bombăni Cathy.

Trăgând de ea, Cathy deschise uşa care dădea în salonul restaurantului.

Privirea i se opri asupra unei macarale enorme, apoi descoperi nişte pantaloni decoloraţi, o cămaşă de

lucru care acoperea nişte umeri impresionanţi, cu mânecile suflecate, lăsând să se vadă antebraţele puternice şi bronzate.

Dan!

- Ce faci aici? îl întrebă apropiindu-se de el.

- Am venit să stăm de vorbă, spuse el cu blândeţe.

Cu o mână, îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe obraz. Bulversată de această atingere, ea nu mai ştia ce să facă.

-N-avem nimic de vorbit, reuşi să-i răspundă înainte de a-i întoarce spatele.

Dan o prinse de mijloc şi o ridică pe umăr ca pe un sac cu cartofi.

- Lasă-mă jos imediat!

Ea îl lovea cu pumnii în spate, dar bărbatului nici nu-i păsa şi ieşi cu ea pe stradă.

- Lasă-mă jos! mai strigă o dată Cathy. Besie! Dă telefon la poliţie!

- îmi pare rău, răspunse bătrâna cu un zâmbet viclean, dar nu-mi aduc aminte numărul. Şi pe urmă, nu vreau să mă amestec unde nu-i treaba mea.

- Besie? Nu vrei să te ocupi tu de restaurant până venim noi?

- Nici o problemă!
- Trădătoareo! mai strigă biata Cathy.

Bătrâna se mulţumi să râdă.

- Dacă-mi promiţi că mă laşi să vorbesc, te las jos, spuse Dan. De acord?

Femeia îi mai trase doi pumni, pe care Dan îi consideră drept acceptare. încet, o lăsă jos, pe trotuar.

- Acum, lasă-mă! Nu mi-ai făcut destule?

Fără să se lase impresionat de furia lui Cathy, Dan o luă după umeri. La atingerea acestui trup atât de familiar, femeia crezu că-şi pierde capul. Nu era atât de tare cum crezuse! Dacă nu-şi venea repede în fire, era pierdută.

- Aşa e bine, şefule? întrebă un muncitor.

Dan se uita la ceea ce i se arăta, ţinând-o pe Cathy strâns lipită de el.

- E perfect, Ralf! Absolut perfect!
- Ce este perfect? Dar. Ce faci? Dan, opreşte-i! Sunt pe cale să-mi demonteze firma! Cine le-a dat voie?
- Eu.
- Ce tupeu! O să vezi tu ce.
- Cathy! Ce vrei să-i mai faci sărmanului Dan? De ce-l loveşti aşa?

Vera tocmai apăruse, urmată de domnul

Epcott şi de Beauregard.

- Lasă-i în pace! le ordonă Besie din uşa restaurantului.

- Sunt încântat să vă văd pe toţi aici! spuse Dan zâmbind larg. Puteţi să vedeţi toţi noua noastră firmă!

- Ce vrei să spui cu noua *noastră* firmă? întrebă Cathy. Este restaurantul *meu* şi firma *mea!*

- Nu este firma ta, Cathy. Este a noastră. Priveşte!

O lăsă în sfârşit să vadă noul neon care abia fusese
montat. Cathy rămase fără grai.
„ La Dan şi Cathy“.
Cei care erau de faţă începură să aplaude descoperind noua firmă.
Cu ochii plini de lacrimi, având un nod în gât, tânăra femeie nu ştia ce să spună. Acum câteva zile ar fi fost în culmea fericirii, dar astăzi, noua firmă nu făcea altceva decât să-i sporească amărăciunea.

- Dan, te rog să mă laşi în pace! Alan ţi-a dat banii înapoi şi eu am hârtia. Restaurantul este doar al meu, înţelegi?

- Aveai hârtia, preciză el scoţând un

document din buzunar. Ieri, Alan şi cu mine am semnat un contract. Mi-a vândut jumătate din local.

- Cuuum?

Smulgându-i documentul din mână, Cathy îl citi consternată.

- Nu se poate aşa ceva! I-ai dat atâţia bani lui Alan pentru jumătatea lui?

Erau destui bani să fi putut cumpăra un întreg centru comercial!

- Draga mea, eram în stare să plătesc oricât pentru o jumătate de restaurant.

- Dar i-ai dat de zece ori mai mult decât făcea partea lui!

- Ştiu. Dar ţi-am spus deja că banii n-au nici o importanţă. Tot ce contează este să fiu cu tine!

- N-aveai dreptul! mai protestă Cathy.

Cum Dan o imobiliză cu un sărut, tânăra femeie nu putu să se îndepărteze. Apoi, fără să-i mai lase timp să reacţioneze, o conduse spre camionetă.

- Vino. E mai bine să discutăm aici. Acum, promite-mi că n-o să spui nimic până nu termin. De acord?

încă sub farmecul sărutului, Cathy încuviinţă

clătinând din cap.

- I-am împrumutat bani lui Alan şi, când am venit în Libertyville, mă gândeam că vroiam doar să-i recuperez. Când mi-a dat o jumătate de restaurant în gaj, nici nu mă gândeam că într-o bună zi o să-mi placă să lucrez în el. Dar asta a fost înainte să te întâlnesc. De cum te-am văzut, am ştiut că eşti destinul meu. Erai atât de diferită de celelalte femei! Pentru prima dată în

viaţă, aveam impresia că ajunsesem unde mi-era locul. Suntem făcuţi unul pentru celălalt, draga mea. Am nevoie de tine. Te iubesc.

Cathy îşi cuibări faţa plină de lacrimi la pieptul lui Dan. Spiritul ei, trupul şi inima. totul era cuprins de un vârtej!

Aşadar, Dan o iubea! Dar de ce nu i-o spusese de la bun început?

- îţi aduci aminte de venirea mea? o întrebă el. A trebuit să dau lupte grele să înlătur baricadele pe care le ridicai în faţa ta. Mi-a fost foarte greu să te conving, să-ţi dovedesc că poţi să ai încredere în mine. Cred că am făcut o greşeală, recunoscu trist Dan. Nu vroiam să-ţi fac rău, Cathy. Mai dă-mi o

şansă.

Privirea lui plină de dragoste şi de regret făcu să se topească toată furia lui Cathy.

- Te iubesc mai mult ca orice pe lume, dragostea mea. Dă-mi, dă-mi o şansă. Te rog.

Cum putea să i se împotrivească? Cum să-l refuze? Dan era totul pentru ea. Avea nevoie de el, îl iubea din tot sufletul.

învinsă, femeia încuviinţă cu un semn din cap.

- Şi mai este ceva, Cathy. Vrei.

- Ce?

Prinzând-o în braţe, o sărută cu o patimă sălbatică. Pentru Cathy, era asemenea unui foc de artificii care o impresiona la culme.

- Cathy, îi murmură bărbatul la ureche, vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Spune mai tare! N-am auzit nimic! se auzi deodată vocea Verei.

- Dar nu trebuie să auziţi! îi răspunse Cathy.

- Atunci? interveni Besie. Ce mai aştepţi să-i răspunzi?

Cathy îşi trecu un braţ după gâtul lui şi-l privi, topită de dragoste.

- Dan Beliott. Te iubesc. Da, vreau să mă căsătoresc cu tine!

Luând-o în braţe, el începu s-o rotească într-un vals ameţitor.

- Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! strigă tânăra femeie ca şi cum ar fi vrut să afle toată lumea.

- Bine, declară atunci Vera. Acum, trebuie să facem planurile pentru ceremonie.

- Chiar acum? protestă domnul Epcott.

- Da, acum! Propun ca toate femeile să fie îmbrăcate în roşu. Este o culoare nemaipomenită, vara.

- Nici vorbă! interveni Besie. Nu vreau să semăn cu un balon. Eu o să mă îmbrac în albastru!

- Eu am s-o conduc pe mireasă la primărie, anunţă domnul Epcott.

- Ba nu! Eu sunt acela! se răţoi Wilfred.

- Bine. Am să fac eu un pic de ordine aici! interveni Dan. Besie şi Vera vor fi domnişoarele de onoare, şi vor fi îmbrăcate în culorile care le plac fiecăreia. Cât despre Wilfred şi domnul Epcott, ei o vor încadra pe Cathy. Bine! Dacă totul s-a lămurit, pe mai târziu, dragi prieteni. Cathy şi cu mine.

- O clipă! strigă domnul Epcott.

Bătrânul se duse lângă Dan şi-i spuse ceva la ureche.

- Ce vroia? îl întrebă Cathy ceva mai târziu.
- Vroia să-mi ceară o favoare. I-ar plăcea ca şi Beauregard să participe la ceremonie.
- Beauregard?
- Da. Ar putea să-i pună nişte pamperşi!
- Eşti incorigibil, Dan! Ce-o să mă fac cu tine?
- Vino cu mine, draga mea, murmură Dan zâmbindu-i. Aş fi încântat să-ţi dau câteva idei.

*
* *

- Draga mea? o chemă Dan în întuneric. Dormi?
- Dacă dorm? repetă Cathy cuibărindu-se lângă el. îmi recuperez puţin puterile, asta-i tot.

- Foarte bine. O să ai nevoie. Dar mai întâi, trebuie să vorbim. Aminteşte-ţi că te iubesc.
- Am să încerc.
- Promite-mi că n-o să te înfurii.
- Suntem căsătoriţi doar de câteva ceasuri. Cum vrei să mă supăr pe tine?
- Promiţi?
- Promit, îl linişti Cathy.
- îţi aduci aminte ziua în care am trimis-o

pe Besie acasă?

- Da, avea gripă.
- Ei bine, nu! anunţă Dan.
- Bineînţeles că a fost bolnavă! A lipsit două săptămâni. Ce vrei să insinuezi? Să nu-mi spui că a fost o farsă pusă la cale de tine.
- Ba chiar aşa. Am pus totul la cale în dimineaţa în care am montat noua plită. Besie ştia că n-o să ai nevoie să te ajut dacă era şi ea acolo. Doamna aceasta a contractat atunci o gripă diplomatică aşa încât să fii nevoită să mă accepţi.
- Dar eşti diabolic! exclamă Cathy râzând.
- Ştiu. Dar, în orice caz, a mers!
- Da. De altfel, totul se pare că a mers aşa cum plănuiseşi, nu-i aşa?

- Da, în sfârşit, aproape totul.

Dan făcu un semn cu capul spre capătul patului, unde Beauregard dormea, legat cu panglici roşii şi albastre în jurul gâtului.

- îmi imaginasem o noapte a nunţii în doi. nu în trei. Dar bănuiesc că Vera vroia să se asigure că o să te porţi cum trebuie!
- Te iubesc, domnule Beliott. Şi cred că n-o să mă mai port cum trebuie!
- Te cred, doamnă Beliott. Şi cred c-o să-mi

placă!
Sfârşit